NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

47. ÉVFOLYAM 4. SZÁM | 2008. ÁPRILIS | ÁRA: 280 Ft

Major Tibor:

1945. ÁPRILIS 4.

– A FELSZABADULÁS MESÉJE –

1945. április negyedike volt az a nap, amelyen beteljesedett történelmünk legszomorúbb pillanata, az ezeréves Magyarország területéből nem maradt egy talpalatnyi sem.

Megszállott ország lettünk!

Ez az alapvető tény, ez a mérce, ez a nyers igazság. *Minden más hazug mese.* A hazugság a „felszabadulásról" csupán takargatása, elkendőzése, ennek a nyers *igazságnak. Hatvanhárom év után csak a hazaárulók beszélhetnek felszabadulásról, azok, akik ilyen vagy olyan okból a szovjet hadsereget mint felszabadítót várták.* Az orosz volt az ellenség, az országhódító zsidó is, aki az oroszokat várta, az orosz felszabadításért imádkozott, azért szurkolt.

Magyarország volt az egyetlen olyan állam, ahol nem voltak sem zsidó, sem más tömegsírok, és ahol 1944 nyarán zsidókat bújtattak, éppen úgy, mint később, 1945 tavaszán, amikor is a vörös hadsereg és a felheccelt külvárosok népe elől – *német katonákat bújtattak. Ezt a népet, a lelke mélyéig emberi és az emberi fájdalmak iránt megértést viselő népet rángatják a zsidók – még napjainkban is – a vádlottak padjára, a legbitangabb és legaljasabb vádakkal illetve.*

A Zsidó Világkongresszus is megállapította, *„1944-ben Magyarország volt az egyetlen, ahol a német megszállás időpontjáig a zsidóság a zsidótörvények ellenére, sem vagyonában, sem pedig életében nem szenvedett nagyobb sérelmeket – még az oda menekült zsidóság sem."*(Szélesi Jenő: Hitler döntött…Newark, 1959. 102 oldal.)

Nem beszélhetünk felszabadulásról és felszabadítókról, mert a szovjet hatalom nem a *felszabadítás, hanem a hódítás* szándékával jött hadseregével a magyarok országába. A „felszabadulás" első zűrzavarában nem okozott különösebb gondot, hogy Európa közepén, a magyarok földjén megkérgesedett keze a kommunista hóhérnak a sok akasztástól.

A „felszabadulás" hazug mesevilágába tartozik a Szovjetunió Állami Honvédelmi Bizottságának 1944. október 27-i határozata is, amely arra kötelezte a II. Ukrán Front Katonai Tanácsát, hogy világosítsa fel a magyar lakosságot, hogy: „Az orosz hadsereg Magyarország területére nem azzal a céllal lépett, hogy valamilyen részét elcsatolja vagy a fennálló rendszert megváltoztassa, hanem csupán a katonai szükségszerűség miatt. Nem mint hódító lépett be, hanem, mint a magyar nép felszabadítója a fasiszta német iga alól" – olvasható a Szovjetunió Külpolitikája a Honvédő Háború éveiben c. kötetben. (Moszkva, 1946)

„A Szovjetunió felszabadító küldetésének sikeres propagandája ugyanolyan nagy jelentőségű volt a külföldi lakosság körében – írta L. A. Zseleznyev: Háború és ideológiai harc c. munkájában – mint a szovjet katonák humánus viselkedése és tapintatos viszonyuk az általuk felszabadított országokban a helyi hagyományokhoz, szokásokhoz, erkölcsökhöz."

Ennek a „felszabadulásnak" a legtragikusabb korszaka 63 évvel ezelőtt kezdődött, amikor az *„intelligens"* vörös horda elözönlötte hazánk egész területét. *A részeg bolsevista emberállatok gyilkoltak, raboltak, égettek. A legázolt magyar anyák és gyermeklányok lelket tépő iszonyatos sikolyától visszhangzott a táj.* Aki 1945. április 4-ét felszabadulásnak nevezi, az sem erkölcsileg, sem politikailag nem beszámítható. Ahogy a szovjet hadsereg közelgett, futótűzként terjedt a hír, hogy válogatás nélkül erőszakolják meg a serdületlen lányokat és a nagyanya korban levő asszonyokat. *A kommunista horda „felszabadító harca" a legvadabbnak tűnő „nyilas rémhírt" is szomorúan igazolta.*

Az országdúlást követő hónapokban és években a Magyarországon bemutatkozó szifiliszes ázsiai csorda visszataszító látványt nyújtott mind brutalitása miatt, mind pedig azért, mert *egy primitív politikai rendszer* alattvalóinak képét tárta az ország elé.

Vannak idők, amikor nem lehet alkudozni, és vannak ellenfelek, akikkel nem lehet a betartott megegyezés reményében tárgyalásokat folytatni. Moszkva csak időnyerés végett tárgyalt Horthy küldötteivel. E tárgyalások hosszú távra semmit sem jelentettek. Gróf Teleki Pál fia mint e gyászos küldöttség egyik tagja, a semmit nem jelentő megállapodás után így kiáltott fel: „úgy érzem magam, mintha új Pusztaszer alakulásánál volnék jelen."

A lelkes ifjú grófot azután a debreceni kormányban megtették kultuszminiszternek, hogy rövid hónapokig tartó semmittevés után éppen úgy a süllyesztőbe küldjék, mint a muszkavezető nemzetáruló bizottság többi tagját. *A „felszabadulás" meséjéből a gyakorlatban a hódító hatalom ostorcsapása lett.*

Semmivel sem nyújtott jobb képet, semmivel sem viselkedett különbül a vörös söpredék nyomában megjelenő magyarországi kommunista párt. A kommunista pártnak Magyarországon nem voltak gyökerei, szervezetei, a zsidó országhódítókon kívül nem volt számottevő tagsága, csábítással és fenyegetéssel, rettegés keltésével, onnan szerzett tagokat, ahonnan tudott és úgy, ahogy lehetett. Az állam hivatalos rendőrsége lett a félelem és rettegés megteremtésének eszköze. A nagyüzemben működő népbíróságok naponta küldték halálba áldozataikat. Az ország népét megtizedelték. Honvédő katonák, tudósok, költők, politikusok és diákok ezreit akasztották. A kommunista hatalomátvétel nem a magyarság gyökereiből táplálkozó forradalom, hanem részben az országtól idegen népség, részben pedig egy külföldi nagyhatalom szuronyaira támaszkodó kisebbség erőszakos akciója volt.

Negyvenezer magyart gyilkoltak meg 1945-1947 között, hamis ürüggyel és átlátszó jogcímeken félmilliótól vonták meg a szavazati jogot, mert az ország ellen „főbenjáró bűnöket" követtek el. Félmilliót hurcoltak Szibériába, mert az országot védték és félmilliót kergettek a hazátlanságba, mert egyszerű hivatalnokok, katonák, újságírók, parasztok, írók, munkások voltak.

Annak ellenére, hogy a Szovjetunió ▶

▶ az 1945-ös választásokon megnyilvánuló népakaratot erőszakos nyomással és rafinált módszerekkel megsemmisítette, az első esztendőkben látszólag nem avatkozott a magyar belügyekbe, arról viszont gondoskodott, hogy a *végrehajtó hatalom* a Moszkvából hazatért kommunista vezetők kezében összpontosuljon. A „magyar" moszkoviták munkáját igen megkönnyítette az a nem is másod-, hanem harmadosztályú társaság, amely bármilyen koalícióra és együttműködésre hajlandó volt. Kellő történelmi távlatból nézve az eseményeket, világossá válnak azok az indítóokok, amelyek 1945-től 1950-ig az akkori magyar politikai élet arculatát meghatározták. Tisztán áll előttünk annak a szellemileg és politikailag gyönge társaságnak a működése, amely a vesztett háború után a „felszabadulás" meséjét hangoztatva, szinte tárt karokkal vetette magát a „felszabadító" vörös hadsereg karjaiba. Ezeken a tényeken semmit sem változtatnak azok az önigazoló és a régi bűnöket feledtetni kívánó emlékiratok, amelyeknek szerzői annakidején együtt haladtak a moszkovita szálláscsinálókkal.

Sehonnaiak voltak, akik az ország háborús küzdelmét valamilyen formában szabotálták és felelősséget vállaltak az ellenséges megszállás alá jutott ország politikai irányításában. Ők voltak a judeobolsevizmus szálláscsinálói, akiket nemzetirtó munkájuk elvégzése után kifacsart citromként hajítottak el. 1942-ben, írja önvallomásában Nagy Ferenc, már együtt meneteltek a szociáldemokratákkal, közös titkos üléseket tartottak. *„1943-ban a kisgazdák aláírták a németekkel való szakításról szóló jegyzőkönyvet, s ettől kezdve* – olvasható *Baráth Tibor: A külföldi magyarság ideológiája* c. történelempolitikai tanulmányában – *a Tildy körüli kis csoport a szovjet megszállás előérzetében tudatosan kereste a kommunistákkal való szövetkezést. Tildy Zoltán volt az első nemzeti oldalról jött politikus, aki lélekben kommunista kollaboránssá lett. 1944 október végén megtörtént Kállai Gyula és Bajcsy-Zsilinszky Endre között az a megbeszélés, amelynek értelmében megvalósult a kisgazda-kommunista paktum, s így immár mind a két kimondottan marxista párt – az egymás között már korábban paktumot kötött „szocdempárt" és kommunista párt – a független Kisgazda Párt háta mögé bújva végezhette országfelforgató tevékenységét. Létrejött tehát a magyarországi marxista népfront, és fedőszervéül a Független Kisgazda Párt szolgált. Egy vonalba felsorakozva a marxistákkal várták tehát a keresztény nemzeti és demokratikus programmal választott pártvezérek az ázsiai hordát".*

Az 1945-ös tisztának, szabadnak és igaznak mondott választásokból a „németekkel való kollaborálás, a fasiszta beállítottság vagy a rokonság" címén oly nagy tömegeket zártak ki, hogy azok semmiképpen sem tekinthetők a népakaratnyilvánításnak. E törvény kizárta a nemzeti akaratnyilvánításból a jobboldali pártokat. Nem szavazhatott sok ezer hadifogoly és a vörös áradat elől külföldre menekült tömeg. Kétségbevonhatatlan, hogy *a „szabad választásokat" orosz parancsra a Kun Béláék bukása után Moszkvában képzett szovjet állampolgárságú zsidó emigránsok irányították.* Pedig a Kisgazda Párt a választás előtt nem osztálymandátumot kapott, hanem *nemzeti megbízatást,* amely az ország bolsevizálásának feltartóztatását kívánta.

A történelem döntötte el, hogy szabotálok, árulok vagy egyszerűen ostoba emberek voltak-e a kisgazda vezérek. A tehetetlen és szellemileg alacsony színvonalon álló félpolgárok és félemberek hazaárulása jellemzi ezt a korszakot. *Nem akarjuk mentegetni az örökre elsüllyedt Horthy-rendszer hátrányait, de nem szabad együtt üvöltözni azokkal a nemzetárulókkal, akik azt állítják, hogy a Horthy-rendszer a terror és az elnyomatás birodalma volt.* Akármit mondottak is a Nagy Ferencek és a Tildy Zoltánok – a *kis trianoni Magyarország becsülettel állta meg helyét Európában.* A választási eredmény dacára a magyar polgári gondolat, a demokratikus államszemlélet érvényesülése hajótörést szenvedett. A szovjetorosz államfelfogás világnézeti ellenzékiséget a saját országában nem tűr meg. Az általa megszállva tartott Magyarországon pedig – a bolsevizmusba vezető átmenetként – a hatalmat egy törpe választási kisebbségnek juttatta, s ezzel a választók akarata ellenére az ország bolsevizálásának kaput nyitott. A személyes szabadság, szólásjog, a sajtószabadság és az egyesülési jog kezelése a szovjetorosz államfelforgatást tükrözte vissza. *Annak, hogy a régi alkotmányos világ hamvaiból ne támadhasson fel, a kormány úgy kívánt gátat vetni, hogy e világ elképzelt vagy elképzelhető vezetőinek a háborús bűnös gyűjtőnevet adományozta. A többi a hírhedt népbíróság dolga…*

A *Mindszenty-per* pillanataiban a magyar nép fölötti uralomnak már egészen nyíltan zsidó arca van, ugyanúgy mint 1919 elhamarkodott proletárdiktatúrájában.

1945 kegyetlen telén majd félmillió magyar vette kezébe a vándorbotot. Bujdosnia kellett és takargatnia múltját, hogy elkerülje a Szovjettel szövetséges győztes hatalmak fogdmegjeinek, himlermártoni kopóinak éberségét és elvegyüljön a szürke névtelenségben. Minden nap félnie kellett, hogy visszaviszik Hazájába, ahol akkor már azok a koalíciós nagyferencek voltak az urak, akik ebben az időben Rákosi Mátyásékkal együtt hirdették, hogy *„minden más népnél keményebben büntették meg háborús bűnöseinket."* Magyarország elnökévé előlépett Tildy Zoltánnak, az egykori szeghalmi papnak elfáradtak az ujjai a benyújtott kegyelmi kérvények elutasítását jóváhagyó akták aláírása miatt.

Mennyi vád, rágalom és aljasság ölelte körül a második világháború utolsó magyar eseményeit és azok szereplőit. A rágalmak, nemtelen vádaskodások és ítélkezések még ma is tartanak. Éppen most jelent meg a Magyar Fórum február 14. számában Csurka István: „Üzenetek Voltegyszerből" c. „népbírósági" ítélkezése. Idézzünk az ítélkezésből:

„Bárdossy László miniszterelnököt pedig, elsőként, mint a legértelmesebbet és mint a magyar értelmiséget leghívebben reprezentálót, a legképzettebbet kivégezték. Szálasi Ferencet is, és több fővezérét, akik 1944. október 15-e után német segítséggel, puccsal átvették a hatalmat és folytatták a már kilátástalanná és értelmetlenné vált háborút, csak Bárdossy után akasztották fel. Ők és velük több magas rangú katonatiszt megszegték a kormányzónak tett esküjüket, aki fegyverletételt parancsolt nekik. Szálasit és garnitúráját természetesen nem soroljuk a történelmi vezetőosztály értékes emberei közé, ők megérdemelték a sorsukat, de Bárdossy László perújrafelvételét mi, a MIÉP adtuk be kiváló tanulmányírók közreműködését és munkásságát felhasználva a Legfőbb Ügyészségnek. Kérelmünket visszautasították."

Szálasi Ferenc a Hungarista Eszme megalkotója a magyarság számára célt jelölt és utat mutatott, keresztény valláserkölcsi alapon álló nemzeti és szociális program megvalósításáért dolgozott. Majd becsületes érzésű, igaz magyar munkatársaival, akiknek a hősiség és a mártírium fenségesen ragyogó glóriája jutott, megakadályozta a Haza elárulását. Megkérdezhetnénk Csurka Istvántól, hogy a magyar értékek megmentése, a vörös vihar elöl nyugatra szállított magyar menekültek és honvédségi alakulatok megóvása a bolsevista pokol rémségeitől miért nem sorolhatóak a hősi cselekedetek és fegyvertények közé?

Pirul az ember arca, amikor egy író a magyarországi zsidóság térhódítását ostromolva, állításait *a nyilasok gyalázásával* próbálja falazni.

Azok a mártírjaink, akik elindultak a Golgotára, hogy megváltsák a magyar nemzetet, csak egyetemes nemzeti célokat láttak. Pártkülönbség nem is lehetett közöttük, hiszen világosan látta bárki, hogy a világnézeti ellenség szemében egyenlő bűnös volt valamennyi. *„Ez a világnézeti ellenség határozta meg – írta M. Katona Mária 1958-ban a Hungarista Tájékoztatóban – hogy azok a pártok, amelyekből a mártírok kikerültek, mind útjában állottak. Szálasi, Bárdossy, Imrédy, Kassai, Rajniss és a többi vértanú hosszú sora. Egyformán az örök nemzetért haltak meg!"*

A hősiség fogalmát ne akarja megváltoztatni az elfogult ember értéktelen véleménye, mert a Haza szent földjéért kiontott következetes jobboldal vére éppen olyan értékkel bír, mint a „közép" vagy „jobbközép" hősi áldozata. *Ez a keresztény és magyar hitvallás!*

Markó Ferenc, a Nyugati Magyarság 1950. januári számában megjelent naplótöredékében mint a Nyilaskeresztes Párt esztergomi pártszolgálatának vezetője Esztergom első szovjet megszállása utáni első napjainak emlékeit írta meg: „a hercegprímás magához kérette a pártszolgálat vezetőjét, hogy maga köszönje meg a fegyveres nemzetszolgálat alakulatainak a katolikus papság érdekében tett felelősségteljes intézkedéseit." Ilyenek voltak a „nyilas csőcselék" rosszemlékű kísérletezései.

A „felszabadulásról" szóló mesének, a hazugságnak és a tudatos ferdítésnek olyan magasiskoláját olvashatjuk a hazai „magyar" sajtóban, hogy szinte alig hiszünk a szemünknek. Az ember nem is tudja, hogy min csodálkozzék jobban: a szemtelen „felszabadulási" mesén vagy azon a bosszantó pökhendiségen, amely olyan ostobának tartja a magyar népet, amely el is hiszi mindazt, amit az országhódító sajtó tálal neki. A zsidó szellemi taposómalom tovább is őrli az ostoba és átlátszó hazugságok kifogyhatatlan ocsúját.

Sulyok Dezső *az Imrédy-per népügyésze, Imrédy Béla hóhéra* 1958-ban a New York-i Petőfi Kör egyik vitaestjén a következő kijelentést tette: *„Vegyék tudomásul, hogy Budapest 1944-45-ös védelmet az októberi szabadságharc rehabilitálta, mert a kettő teljesen azonos volt. Mindkettő irracionális is volt, de ha az 56-os szabadságharc jogosultságát elismerjük és felmagasztaljuk, ami helyes, akkor tudomásul kell venni, hogy ez igazolta a 44-45-ös koalíciós Szálasi-kormány küzdelmét. Akkor is, most is a bolsevizmus és a Szovjet ellen folyt a harc…"*

Sulyok Dezső teljesen szembefordult önmagával, hiszen Nagy Ferenccel élükön azok a volt kollaboránsok, akik eddig a „felszabadulást" emlegették, annakidején a szovjet megszállást ünnepelték, és a Szovjet elleni harc megtorlásaként kivégeztették *Bárdossyt, Imrédyt, Sztójayt és Szálasi Nemzetvezetővel az élen kormányának több tagját,* ájuldozva hallgatták…

Szabadságról, felszabadulásról beszélni ott, ahol az Aprók, Münnichek, Rákosi Mátyások, Révészek a magyar néptől idegen diktatúrák rabszolgaságában tartottak 10 millió magyart, égbe kiáltó hazugság.

Ismeretlen költő

MEGHALNI LEHET…

Testvér tudom, hogy kínoz a sorsod
Kevés a kenyér, s tüzelni a fa
S öregszünk, párolog erőnk
Mint virág kelyhéből az illata
És mégis bíztatlak, várlak, hívlak
Kiáltó szóval vagy hallgatag:
Meghalni lehet, de ebben a harcban
Elfáradni Testvér nem szabad!

Te tudod-e harc miért tombol?
A fajtánk fekszik halálos ágyon
S minket rendelt annak az Úr
Aki küzdjön, aki megváltson,
Mi vagyunk a mentség Testvér
Két karunkból erő árad
Csak mi tehetjük, hogy Hazánk újra éljen,
Mi tehetünk csak csodákat,
Mert csodákat csak a hívő tehet,
A hívő lélek, a konok akarat:
Meghalni lehet, de ebben a harcban
Elfáradni Testvér nem szabad!

Szorítsd össze, ha fáj: az öklöd
Csikorogjon a felsíró fogad
Lógjon rajtad az utolsó rongyod
S az éhség marja a gyomrod,
Tarts ki Testvér a mindenségit,
Ez az egy mentség maradt:
Meghalni lehet, de ebben a harcban
Elfáradni Testvér nem szabad!

Én nem fáradok! De néha-néha
Lelkemre ül a kétkedés,
Megfürdök gondolatban a Rába vizében,
Vad érverés robog át rajtam,
S konok leszek! Megtörölközöm a mosolyokban,
Melyeket rám csillogó tiszta szemekből
A magyarok hitéből fontam,
Felöltöm az anyák álmából szőtt
Gyémánt-aranybojtos ruhát
S mint a mesék királya, hőse,
Rohanok előre új harcok utján
S a távolból, mint erdőzúgás
Zeng utánam egy akarat:
Meghalni lehet, de ebben a harcban
Elfáradni Testvér nem szabad!

1958

Colin Jordan:

ADOLF HITLER, AZ IDŐVEL SZEMBESZÁLLÓ EMBER

(*Colin Jordan ismert brit nemzetiszocialista író és kommentátor. Lincoln Rockwell-lel együtt egyik alapítója a Nemzetiszocialisták Világszövetségének.)*

Száztizenkilenc esztendővel ezelőtt, 1889. negyedik hónapjának 20. napján, kevéssel este 6 óra után egy igen jelentős esemény történt Ausztriának egy kicsiny, mindaddig jelentéktelen, határmenti városában. Ezen a napon született Braunauban egy hasonlóképpen jelentéktelen csecsemő, aki magában hordta azt a képességet, hogy az idővel szembeszálló férfivá váljék. Ezzel azt akarjuk mondani, hogy vele született képessége volt, hogy olyan emberré legyen, aki egy teljes megfiatalodást hozó folyamat segítségével megszakítja kora dekadenciájának egész trendjét, és így egy új korszakot iktasson közbe az egyes korszakok élet-halál körforgásán belül.

Később, tizenéveskénti linzi élete során történt – ahogy életszerűen leírta gyermekkori barátja, August Kubizek (The Young Hitler I knew, 1954, Allan Wingate Kiadó, London, VIII. fejezet) –, hogy a Freinberg csúcsán, a csillagokkal való bensőséges érintkezésének éjjelén, az ég feltárta előtte élete titkát, és Adolf Hitler felismerte magában **az idővel szembeszálló embert.** Ettől kezdve olyan valaki volt, akit megszállva tartott rendeltetésének hajtóereje, és ez vitte a magasabb szintű észlelés területére. Ez mutatkozik meg hipnotikus erejű szemének rendkívüli ragyogásában és ellenállhatatlan szavainak rendkívüli hangszínében. E képesség erejénél fogva ő több lett, mint egy átlagos megjelenésű ember.

Ezért volt képes csodálatosan mozgósítani a degenerált demokrácia alatt sínylődő, legyőzött nemzet elégedetlenségét, útnak indítva az induláskor egy maroknyi embert. Ennek lett az eredménye, hogy az egyre nagyobb gyűléseken, tagságon és a nép támogatásán keresztül olyan erővé vált, amely át tudta venni a hatalmat az állam fölött, létrehozta a nemzeti akarat földrengésszerű megnyilatkozását a nürnbergi pártnapokon, ezt az akaratot megvalósította az egész történelem legnépszerűbb rendszerében, és közel, nagyon közel jutott ahhoz, hogy elérje a végső célt: a fehér ember biztonságához szükséges világhatalmat. Ami itt a leginkább szembeszökő, az nem az, hogy oly sok, oly hosszú életű és oly messzire menő teljesítményt sikerült elérnie, hanem az, hogy kísérletének sem azelőtt, sem azután nem volt párja az egész világon.

Messze felülmúlva minden csupán politikus személyiséget, Hitler próféta és „pap" is volt, ugyanakkor művész is, akinek művészete a legmagasabb rendű formában, az emberfelettiségre való törekvésben rejlett. Ez volt a korszak dekadenciája visszaszorításának egyedüli biztosítéka. Az emberfelettiség volt az ő végső eszménye, mivel **minden valóságosan jobb társadalom leginkább nem a jobb rendszertől, hanem az azt betöltő jobb emberektől függ; a jobb emberek létrehozása pedig leginkább nem az oktatásuk és képzettségük függvénye – noha ezek szerepe is fontos –, hanem elsődleges tényező a tiszta vérű szaporodásuk. A legnagyobb előrehaladás kulcsa egyszerűen ez.** Ami elszomorító, az az, hogy a nemzetiszocializmuson kívül ezt a tényezőt nem használják ki eléggé. **Ez a mi világnézetünk kizárólagos és legfőbb érdeme.**

Hitler két módon törekedett az emberfelettiségre. Elsődlegesen a fehér embernek, mint a legmagasabb szintű képességekkel rendelkező emberi lénynek védelmével foglalkozott. Az ehhez vezető eszköze az állampolgároknak, a nemzet tagjainak nem pusztán a tartózkodási hely (és így csupán a földrajz), hanem a faj anyagává, és így a fehér népközösség tiszta vérű tagjaivá való alakítása. Másodszor, a fehér népközösségen belül a pozitív eugenikának, a faj legjobbjainak gyarapítására, a kevéssé értékes vonások csökkentésére és a fogyatékos, legrosszabb vonások kiküszöbölésére irányuló gyakorlatával foglalkozott. **Itt rejlik Hitler üdvözítő üzenetének lényege és veleje, a nemzetiszocializmus megváltó világnézetének lényegi összegzése, minden bírálattal szemben a legfőbb igazoló bizonyítéka.**

A bosszúálló korszak a romboló erők formájában a fehérek Messiásának csupán hat esztendőt engedélyezett arra, hogy megkezdje e dekadens kor aranykorrá való átalakításának hatalmas munkáját. A háború ugyanekkora időszaka a halálát okozta és megsemmisített mindent, amit alkotott. Mondhatjuk-e félévszázaddal később, hogy ez a csodálatos ember és az ő ügye örökre eltávozott? Örökre legyőzték-e, érvénytelenítették-e, az elutasításnak, a teljes elátkozásnak külső területére száműzték-e őt és ügyét? Az alacsonyabb rendű ember indítékai, a hitványak sötét hitvallása véglegesen és mindörökre száműzték-e világnézetét a világosság fiainak Atlantiszára?

A látszat valóban így mutatja, legalább is első pillanatra és felületesen. Sőt még a mélyebb megfontolás is arra látszik utalni, hogy utoljára neki volt esélye egy újjászületésre, mielőtt az atomkatasztrófától, a környezet elhasználásától és a fajkeveredéstől széthullott emberiség lezárja e korszakot. Lehetségesnek látszik, hogy ez nemcsak egy korszaknak lesz a vége, hanem magának a világnak is, amelyet majd egy másik bolygón zajló élet követ. **Az idő fogja elmondani, hogy meddig fog élni a Messiás a követőiben!**

Bármi is a válasz, egy dolog biztos: **egy ilyen hatalmas ember számára a „halál" nem lehet a teljes megsemmisülés, mindaddig, amíg élnek olyan emberek, akik elmondják a történetét.** Ehelyett az Ő halála egy átmeneti időre korlátozódik, amely alatt a látással és a hallással alkotott kép az emberről teljesen az emlékezet képernyőjére megy át. A keresztények Krisztus-képe eleven maradt 2000 éven keresztül, és a létezésnek ezen a szintjén nem kisebbé, hanem sokkal nagyobb valamivé vált, mint a kor számtalan zsidó Messiása egyikében az ő prototípusa. Ez bizonyosan hasonlóan végbemehet Adolf Hitlernél, a fehér ember Messiásánál is.

A szóban forgó átalakulást illetően döntő fontosságú az a tény – amelyet sohasem szabad figyelmen kívül hagyni –, hogy **őt nem erkölcsileg, hanem csupán anyagilag győzték le**, mégpedig hatalmas emberi és fegyveres túlerővel, és olyan ellenállás után, amelynek nagyszerűségéhez hasonlót a világ korábban sohasem látott. **Világnézetét csupán a végzetes háború fegyvereinek a segítségével feszítették keresztre, anélkül, hogy ezt bármely értékesebb eszme szentesítette volna. Az övé volt a szellemi győzelem.**

Így a szellemileg alacsonyabb rendűek okozta katonai veresége és a tőlük elszenvedett minden rágalmazás csak növelni képes a valódi képét, biztosítva, hogy **ő nemcsak arra képes, hogy szellemileg életben maradjon, de arra is, hogy a jövendőt szellemileg meghódítsa.** Ez a következtetés foglalja össze az emberi élet magasabb rendű értelmének teljességét. Ez: a szellem harca az anyag felett aratott győzelméig.

Ellenségei nem kételkednek abban, hogy ő képes feltámadni, feltételezve igazi tanítványainak türelmes és ötletes küzdelmét, akik számára a becsület a hűség. Hegyi otthonát, a Berghofot bombazáporral romba kellett dönteni, majd a romokat apró darabokra kellett szétrobbantani, nehogy a csupasz kövek szent emlékhellyé váljanak; és ezután a puszta hely fölé dús növényzetet kellett növeszteni, nehogy maga a terület zarándokhellyé legyen. A szülőföldjén a katonai hódítók demokráciájának be kellett ismernie erkölcsi vereségét azáltal, hogy nemcsak az NSDAP bármilyen újjászületésének, hanem a nemzetiszocializmus jelképeinek és énekeinek is örökös tilalmát parancsolták meg. Mindezen ellenségei fölött, még félévszázaddal azután is, hogy őt halottá nyilvánították, és naponta sugallják a véget nem érő gyalázását, **ott kering Hitler kísértő látványa, akinek a hatalma dacol a halállal, és akinek a szelleme tovább élve fenyegeti a jövőjüket**.

Az övék egy valamiképpen haldokló, szellemileg megsebzett, a megváltás reménye nélküli világ, amely így képtelen a ciklikusan bekövetkező halál elhárítására. Hitler szellemétől való őrületes félelmükben a legjobb úton vannak ahhoz, hogy a másnak ásott verembe maguk essenek bele, azáltal, hogy rágalmaik meghaladják a hihetőség határait, még a médiájuk által fogva tartott csorda számára is. Így reakciót váltanak ki – Hitler javára. A bosszúállás nemcsak lehetséges, de nem is túlságosan távoli – és mi ezt reméljük. Bizonyos értékelhető katalizátora ennek a kiábrándulásnak származhat a születése évfordulójáról való világméretű megemlékezésből, amikor is – az ő ellenségeinek legfájdalmasabb nyugtalanítására – dacosan feltartunk egy fáklyát az emlékére, azzal a harsogó állítással, hogy mindannak ellenére, amit ők tettek és mondtak, **számunkra Hitlernek igaza volt.**

Ez az évforduló valójában számunkra az elmélkedés ideje **hitünk valóságos szentségéről a nemzetiszocializmusban, amely a természetének mélyén mindig politikai vallás volt. Most ezt a tulajdonságát felszínre kell hoznunk, és el kell terjesztenünk mindenfelé e hit lényegét, annak érdekében, hogy legyen erőnk küzdeni és meghódítani a jövendőt. Amikor gondolatainkat hitünk alapítójára összpontosítjuk, magunkhoz ölelve az ő szellemét, emlékezetünkbe idézzük mindazokat, akik az ügyéért éltek és haltak, lelki közösségben velük és mindazokkal, akik napjainkban bárhol aktív módon szolgálják ezt az ügyet. Így szellemi bajtársiasságban szent hidat teremtünk a múlt és a jelen, valamint a jelen és a jövő között. És ebben a percben megszületik bennünk a legyőzhetetlenül megújuló győzelmi akarat.**

Heil Hitler!

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

SZÁLASI FERENC NEMZETVEZETŐ KIHALLGATÁSA

V. JEGYZŐKÖNYV

Felvétetett Budapesten, a Budapesti Államrendőrség Politikai Rendészeti Osztályán, 1945. október 23-án.

Amíg a liberális világ az anyag és csakis az anyag nemesítésére törekedett, addig a hungarista ideológia az anyag nemesítésén kívül a fajta nemesítését is célul tűzte, fajtán az emberfajtát, közelebbről azt a fajt értve, amely a magyar népnek is törzsfaja, és ez a gondváni törzs. Célunk volt tehát ezt a gondváni törzsfajtát kitenyészteni, amennyiben ilyen fajtát száz százalékosan lehetséges kitenyészteni és megtisztítani minden más beütéstől, Magyarországon például a leggyakrabban előforduló nordikus, mediterrán és szemita beütésektől. Elismerem, hogy vannak bizonyos fajta-beütések, amelyek serkentőleg hathatnak az alapfajtára, de ez már gyakorlati kérdés lett volna, kitűzött célunk mindenesetre a száz százalékig tiszta gondváni fajta kitenyésztése volt.

A fent mondottak után előadom, hogy mi nem árjakutatást végeztünk és tagjaink megválogatásánál és alapszabályaink lefektetésénél az „őskeresztény" szót használtuk. Ezt nem azért tettük, mintha mi az őskeresztényekre vagy árjákra építettünk volna, hanem azért, mert az őskeresztény, aki tehát már ab ovo [kezdettől fogva] mentes a sémi beütéstől, jobban közelítette meg a gondváni törzsfajtát, amelyet kitenyészteni és amelyre nemesíteni népünket, a magyar népet, célunk volt.

A fajtakutatás, amelynek célja a fajta nemesítése, csak egyik szektora a hungarista ideológiának. Ugyanilyen szektorai a nacionalizmus, a szocializmus és Krisztus tana. A fajelmélet mindhárom felsorolt szektor esetében összefüggésben van a szellemi (nacionalista), anyagi (szocialista) és erkölcsi (krisztusi) vonatkozásokkal. Éppen ezért foglalkoztunk vele. Én magam tanulmányaim során emberbiológiai kérdésekkel is foglalkoztam és olvastam erre vonatkozó irodalmat. Rájöttem arra, hogy amint létezik a növényi életben egy Linné-rendszer, úgy szükség volna ilyen rendszerre az ember tekintetében is. Mert a legnagyobb káosz, fajtakáosz magában az emberben van. A tiszta faj kitenyésztése pedig azért volt gyakorlati célom, mert egészséges politikát csak egészséges fajú emberrel tudok végrehajtani. Egy egészséges fajtakeveredést el tudok képzelni az öt törzsfajtán, az árja, a gondváni, az előázsiai, a néger és az indián fajtán belül, de mindig csak egy törzsfajtán belül. Az egy törzsfajtán belül a keveredés nem érdekes, mert az egy törzsfajtán belüli keveredések egészségesek, serkentők, harmonikus, általunk hibrideknek nevezett lényeket hoznak létre. A káros keveredés felfogásunk szerint ott kezdődik, amidőn a fent felsorolt öt törzsfajta keveredik egymással. Az ilyenfajta keveredést nevezzük káros beütésnek, fajtarontónak, az egyedeket a hibridekkel szemben basztardoknak és fajtaképükben diszharmonikusoknak.

Bennünket mint kitenyésztendő fajtát, magyar szempontból a gondváni érdekelt. A Magyarországon leggyakrabban előforduló káros beütéseket tekintve (nordikus, mediterrán) az árja és (szemita) előázsiai törzsfajták érdekeltek. Elismerem, hogy az idegen fajtatörzsű beütések bizonyos mértékben serkentőleg hathatnak és csak ezen a mértéken túl hatnak károsan. Mi azonban törekvésünkben és célunkban a tiszta fajtára törekedtünk, éppen azért, mert gyakorlatilag nehéz megállapítani, hogy hol van annak a mértéknek a határa, amelyen túl károsodás kezdődik, és nehéz megállapítani magának a mértéknek az ismérvét is.

A hungarista mozgalom tisztségviselőinek kötelezővé tettem azt a vizsgálatot, amelynek alapján eldönthető lehet, hogy mely fajtatörzsbe tartozik. Ezt a vizsgálatot mi nem okmányokkal hajtottuk végre, ellentétben a német árjaigazolásokkal, hanem effektív vizsgálattal. Antropológiai, fajbiológiai, fajlélektani vizsgálatnak vetettük alá az egyedeket. A vizsgálatot pártrendelettel kötelezővé tettem a tisztségviselők részére és magamon kezdettem meg, hogy senkinek semmi elvi kifogása ne legyen. A fenotípusokról táblázatot fektettünk fel. Ez a táblázat, ha jól emlékszem, 64 vagy 67 olyan különböző tényezőt állapított meg, amelyek besorolása döntötte el a fenotípust.

Az, hogy ezen 64 vagy 67 különböző tényezőből számszerűen mennyi tartozott az egyes fajtörzsekbe, már ti. a többség döntötte el azután az alapfajiságot. Egy ilyen vizsgálatnál az alfajokat vettük figyelembe és az alfajokból következtettünk vissza a fajtatörzsre.

Az én képletem például keletbalti alapfajiságú, huntörök és dinári beütéssel. Ez harmonikus fajtaképlet, mert mind a három a gondváni alaptörzshöz tartozik. Feleségemé ugyanez, csak északi beütéssel, tehát alapfajisága gondváni, de árja beütéssel. Fajtaképlete tehát diszharmonikus. Tehát a mi felfogásunk szerint én hibrid vagyok, a feleségem basztard.

Tudományos vizsgálatainknál az antropológián sajnos nem jutottunk túl, mintegy húszezer embert vizsgáltunk meg, mindezeket a tisztségviselők köréből, amit előmunkálatoknak tekintettünk a későbbi fajbiológiai és fajlélektani vizsgálatokhoz. A három vizsgálat eredménye adta volna meg végső fokon a tiszta képet, az egyén fajtabeli hovatartozásának eldöntésére, elbírálására.

Eljáró rendőrtiszt kérdésére, hogy a 64 különböző tényezőt, amelyből az antropológiai vizsgálat összetevődött, soroljam fel, hivatkozom Gál Csabára, aki alá tartozott szervezésszakilag Kelecsényi vezetésével a fajkutatás, de felsorolom nagyjából azokat a főbb tényezőket, amelyekre visszaemlékszem. Ezek: a haj, a koponyaméretek, homlok, szemöldök, szemüreg, szem, orr, orrnyereg, orrcimpa, fül, száj, orr és fülszög, arcél, pofacsont, áll, állkapocs, fogak, és – hogy a hajat részletezzem – a haj színe, keresztmetszet, rugalmasság, vastagság – vagy hogy a szemet részletezzem – a szín, a szem fénye, majd folytatva: test, karok, lábak, a test mozgása, a test szőrzete, alkat.

Jegyzőkönyv folytatólag felvéve 1945. október 24-én

Amikor Imrédy személyes származása körül a közismert polémiák folytak, akkor én magam adtam utasítást Kelecsényinek, hogy figyelje meg Imrédyt és figyeltesse meg másokkal is, hogy faji hovatartozása eldönthető legyen. A különböző megfigyelések azt eredményezték, hogy Imrédy dinári alapfajiságú, egyesek szerint szefárd, mások szerint askenázi zsidó beütéssel, de mindegyik megegyezett abban, hogy a zsidó beütés jelen van. Imrédyre vonatkozólag azután 1944. évi május hó 3-i kormányzói kihallgatásom során alkalmam volt a kormányzóval is beszélgetést folytatni, aki maga mondotta nekem, hogy tudomása szerint Imrédyben van zsidó vér, neki ti. még a császári és királyi udvarnál eltöltött időből volt alkalma Imrédy családját megismerni. A kormányzó még mosolyogva jegyezte meg, hogy a németek most egy nemzetiszocialista átállítást vettek tervbe Imrédy személyére alapozva, akiről megállapítható a zsidó származás. A kormányzó annak idején elmondott nekem egy esetet, amely 1939 elején, a második zsidótörvény kidolgozásának idején játszódott le. Imrédy megjelent nála, a kormányzó pedig elétárta zsidó származását, mire Imrédy rosszul lett, úgy, hogy a kormányzónak kellett vigasztalnia, bele lelket öntenie, mondván, hogy hát ne hagyja el magát, az nem tesz semmit. Erre aztán Imrédy bevallotta a kormányzónak, hogy ő zsidó származású. Imrédy zsidó származásával kapcsolatban Bárczyházy-Bárczy volt államtitkár tud még adatokat.

A fajkutatás a hungarista ideológiához tartozik szervesen az én iniciatívámra, amit híveim magukévá tettek. A faji hovatartozás gyakorlati megállapítására én hoztam javaslatba az antropológiát, és Gál Csaba volt az, aki az antropológiai vizsgálatok elvégzésére Kelecsényit – keresztnevére nem emlékszem – javaslatba hozta. Kelecsényi Szeged-Szőreg vidékéről, egyszerű paraszti szülőktől származott, aki autodidakta módon képezte magát és már korábban is foglalkozott antropológiai kutatásokkal. Kelecsényi munkásságát igénybevettük, ő a párttól fix javadalmazásban részesült. Az antropológiai kutatásokkal kapcsolatban még meg kell jegyeznem, hogy amidőn Kelecsényi ilyen kutatásokat a vidéki tisztségviselőkön végzett, igen sokan jelentkeztek érdeklődők, akik maguk kérték saját magukról antropológiai jelentést. Az ilyenek azután külön megfizették a vizsgálatot a pártnak.

Szándékomban volt Kelecsényit Magyarországon végigjáratni, hogy a különböző tájak faji képleteit, különböző fajtaképeit megállapítsuk és így kutatásokat végezzünk például a három erdélyi vármegyében és Nyíregyháza környékén. A három erdélyi vármegyében végzett kutatásokat annál inkább érdekesnek találom, mert a románok vércsoportok szerint akarták kimutatni a székelyeknek a románokhoz való fajtabeli tartozását. A leggyakrabban és a legnagyobb mértékben előforduló alapfajiság és beütés a románoknál tudvalevően a mediterrán, és a legalaposabban elvégzett s a különböző székely néprétegekre kiterjedő számos kutatás alapján sem volt kimutatható ezen a vidéken a mediterrán beütés, hanem mindvégig gondváni alapfajiságot mutattak ki a vizsgálatok eredményei és a leggyakrabban előforduló beütés a nordikus volt. E vizsgálatokkal dinári és hun-török alapfajiságot mutattunk ki leggyakrabban, és ezzel két különböző dolgot tudtunk bebizonyítani. Nevezetesen azt, hogy a székelyek okvetlenül a magyar fajtához tartoznak, úgy is mint etnikum, úgy is mint fajta, másodsorban pedig azt, hogy a fajtákat vércsoportok szerint megállapítani nem lehet.

Fontosnak tartom rámutatni antropológiai kutatásunk folytán történt azon megállapításunkra, miszerint élettérünk népszemélyiségei legyenek bár különbözők az etnikum szempontjából, a fajtaképlet szempontjából azonban – mintegy 10-12%-tól eltekintve – egységes képet mutattak. Összehasonlíthatatlanul egységesebbet, mint a német élettér.

A fent említett 10-12%, amely a harmóniát megbontotta, árja (nordikus és mediterrán) továbbá előázsiai (szemita) egyedeket, alapfaji hovatartozást tüntet fel. A beütés lehet több. Ebbe a 10-12%-ba etnikum szempontjából beletartoznak a Beszterce-vidéki szászok, a romániai Regátból betelepítettek, mégpedig mediterrán alapfajisággal és ugyancsak ilyennel a hegyvidéki Szerbiából betelepített szerbek. Az előázsiai szemitákhoz tartozik a zsidók etnikuma és az előázsiai északi részhez tartozik az örmény etnikum.

A fajtaképlet szempontjából egységes mintegy 88-90 százaléknyi népességben a gondváni fajtatörzshöz tartozó Európában előforduló, majdnem összes alapfajiságot megtalálhatjuk, így a dinári, a keletbalti, az alpesi, a turanid, türk, hun-török, szeldzsuk, kaukázusi, mongoloid alapfajiságokat. Minthogy ezek valamennyien egy fajtatörzshöz tartoznak és egymásra serkentőleg hatnak, ebből gondoltuk kialakítani a magyar államot, Hungáriát és az un. hungarid típust, amely beszéljen bár bármilyen nyelven, képezné a magyar államot. Az ezen kívül álló fentebb említett 10-12 százalékot tartottuk eltávolítandónak a nemzet testéből.

A fajtát és etnikumot a következő tényezők alapján különböztetjük meg egymástól: fajta, maga az embernek a biológiai ténye, értve ezen testi természeti adottságokat, etnikum, az ember szellemi és erkölcsi adottságai, amelyek a külső anyagi világ ráhatásából alakult ki.

A fent említett 88%-os egységes fajtaképletből megállapítható, hogy a magyar élettér habár etnikum szempontjából széttöredezett, fajtaképlet szempontjából egységes és összehasonlíthatatlanul egységesebb, mint a német élettér fajtaképlete, amelynél az északi, nordikus alapfajiságú árjáktól eltekintve, a délebbi népeknél: bajoroknál, württembergieknél, badenieknél, valamint a poroszoknál a gondváni alapfajiság volt megállapítható. Ez a megállapítás nagyon kellemetlenül érintette a német politikai vezetőséget, akik a fajelmélet alapján állva, a felsőbbrendű német nép faji egységét kimutatni nem tudták. Felállítottak egy tézist a fajelmélet alapján, amelyről azután le kellett térniük az etnikum alapjára, mert ahelyett, hogy a német nép egységét mutatták volna ki, a faji alapon disszimilálták volna a német népet. Különösen kényes, fontos és sürgős lett ez a kérdés akkor, amikor Hitler antropológiai vizsgálata azt eredményezte, hogy ő emlékezetem szerint keletbalti, de minden körülmények között gondváni alapfajiságú, dinári beütéssel és igen kevés nordikus, tehát árja beütéssel. Erre aztán tudomásom szerint tézisüket úgy egészítették ki, hogy az árja törzsfajta mellett, amelyből ők mindig a nordikust hangsúlyozták ki, a keletbalti is nemes fajta. Itt kezdtek rátérni az etnikum alapjára, annál is inkább, mert ezen az alapon a földkerekség német kisebbségeit is magukhoz tudták besorolni, míg a fajta alapján nemcsak ez lett volna lehetetlen, de lehetetlen lett volna magának Németországnak az

egységesítése is, mert a Rajna vonalától délre lakó népek már gondváni alapfajiságúak.

A fajtakutatás során eljutottunk ahhoz a megállapításhoz, hogy vannak katolikus zsidók, s ezek szerint a zsidóság nemcsak vallás, hanem fajta is. A fajta és etnikum szempontjából zsidó egyed azután lehet Mózeshitű, izraelita, katolikus stb. Fajkutatásaink során azután annak megállapítása végett, hogy ki magyar, ki nem, gyakorlatilag és átmenetileg át kellett térnünk annak okmányszerű megállapítására, hogy ki keresztény, ki nem, mert ezzel a megállapítással el tudtuk választani a zsidóktól a keresztényeket, akikről – mint azt vallomásom elején már említettem – valószínűbb és feltételezhetőbb volt, hogy a gondváni fajtához tartoznak. Eredeti elképzelésünket mi sem bizonyítja jobban, minthogy a tisztségviselőket dacára nagy számuknak – kb. ötvenezren voltak – mégis antropológiai vizsgálatnak vetettük alá, amelyből mintegy húszezret el is végeztünk. Mielőtt hungarista célkitűzéseinkre térnék vissza, le kell szögeznem néhány alapelvünket. Így azt, hogy az öt különböző fajtatörzset ha tiszták, valamennyit nemesnek ismertük el és keveredésüket saját törzsükön belül jogosnak, egészségesnek, serkentőnek ismertük el. Ettől a mi elvünktől eltérően a német és a zsidó nép önmagát exkluzív, zárt fajtának tekintette, amely a többi faj fölött áll minden szempontból, és így a többi fajta vezetésére hivatott. Így hivatkoztak a németek „felsőbbrendűségükre" és a zsidók „kiválasztottságukra". Vitám volt egy német professzorral az általuk felvetett fajnemesítés kérdéséről, amidőn is megmondottam neki, hogy miért jönnek ők most a fajnemesítés ily értelmű kérdésével, amidőn ezt a zsidók már közel hatezer esztendeje csinálják a saját vesztükre. Mert e magatartásuk folytán állandóan összeütközésbe kerülnek azokkal a népekkel, amelyek körében laknak, minthogy önmagukat kiválasztottaknak tartva, uralkodni akarnak. Véleményem szerint a zsidó egyedekben a kiválasztottság ténye és érzése tudatos és tudatosan törekednek a világuralom elérésére. Ugyanilyen tudatosságot látok én a német nép törekvéseiben is, amelyet még nem vittek át annyira a nép széles rétegeibe, mint a zsidóság esetében, hanem ez inkább a német nép vezetőiben tudatosult. Ugyanúgy, ahogyan fajkutatásaink alkalmával megállapítottuk, hogy létezhetnek katolikus zsidók, ugyanúgy megállapítottuk, hogy zsidó vallású magyarok is lehetnek, mint ahogyan ilyen zsidó vallású magyarokat kutatásaink során találtunk Erdélyben, a Székelyföldön, ahol ilyen párttagok is voltak. Ezek első generációban levő magyarok voltak, akik áttértek az izraelita vallásra és az ilyenek között pártunknak tagjai is előfordultak. És miként két zsidó munkaszolgálatos írta nekem egyszer egy levélben, hogy ők igazságtalanul vannak a zsidó munkatáborban, mert magukat magyarnak érzik és tudják. Én azután, amikor hatalomra kerültem, kivizsgáltattam ezek ügyét, s ekkor antropológiai vizsgálat útján megállapítást nyert, hogy ők valóban magyar alapfajiságúak, zsidó beütés nélkül. A helyzet az volt, hogy ezek gondváni alapfajiságú (akkori közkeletű szóval: árja) anyától származnak. Anyjuk férje bár zsidó volt, de ők nem a hites férjtől, hanem más apától származnak, amely természetes apa – amint azt a vizsgálatok kimutatták – szintén gondváni alapfajú volt. Ezt a két munkaszolgálatost a munkatáborból kiemeltettem és visszakerültek a polgári életbe, amit érdekességből említek meg, elméletünk alátámasztására.

Arra a kérdésére, hogy a 10-12 százaléknyi, nem gondváni alapfajiságú népesség eltávolítását a nemzet testéből hogyan képzeltük el, előadom, hogy tervünk az országépítéssel kapcsolatban ezt illetően az volt, hogy mindazok, akik mediterrán, nordikus vagy szemita alapfajiságúak, államközi megállapodások alapján ki lesznek telepítve a háború után. Előre meghatározni a kitelepítés időpontját nem lehetett, de úgy képzeltük el, hogy ez a háború befejezése után 15 év alatt végrehajtható. Az ilyen nem alapfajiságú, hanem beütésű egyedekkel kapcsolatban pedig úgy véltük, hogy e 15 év alatt kialakul egy olyan elméleti és gyakorlati lehetőség, amellyel egyrészt megállapíthatjuk a beütésnek azt a mértékét, amelyen felül az már káros, másrészt pedig kialakul egy olyan gyakorlat, amely eldönti azt, hogy az így megállapított káros beütésű egyedekkel mi történjék. Gazdaságilag a kitelepítésüket úgy oldottuk volna meg, hogy a kitelepítendők vagyonát megváltjuk, és ennek összegéből az államközi megállapodások rendelkezései szerint lesz a kitelepítés végrehajtható. A megváltás mértékének alapját a vagyonbevallások képezték volna, ti. az a bevallás, amelyet az illető mint adóalapot vallott be. Mindezek irányelvek. Ilyen irányelv lett volna, hogy garanciát kérjek az államközi szerződésekben arra vonatkozólag, hogy a kitelepítendők vagyona valóban megváltassék. Elképzelésem szerint a vagyon maga de facto itt maradt volna, az ingatlanokon kívül a gépi berendezések stb. is, amellyel továbbdolgozva azután termeltünk volna, és amelynek gyümölcséből a lehetőséghez képest esetleg 50 év alatti időtartam során térült volna meg a megváltás összege. A gazdasági rész lebonyolítását egy államközileg felállítandó hitelintézet útján gondoltuk végrehajtandónak.

Eljáró rendőrtisztnek arra a kérdésére, hogy a zsidók elleni atrocitásokat miért a nyilaskeresztes párt tagjainak rétegéből követték el, azt felelem, hogy erről elsősorban nem tudok és ebben nem hiszek, mert én is szeretném magam az indítóokokat tudni és így nem is tudok felelni. Feltevésem az, hogy a nyilaskeresztes párttagok közé beszüremlettek más szélsőséges elemek, mint esetleg a KABSZ tagjai vagy más olyanok, akik az átállítás hívei voltak és más olyan elemek, akik a zűrzavart egyéni haszonlesés szempontjából ki akarták használni. Mindezeket pedig véleményem szerint a németek befolyásolhatták. Nincsen tudomásom arról, hogy a nyilaskeresztes párt nyílt parancsaival jelentkezők elvihették a lezárt zsidó lakások holmijait. Meg is mondottam az igazságügy-miniszternek mind a hatalomátvétel előtt, mind azután, hogy statáriumot kell kihirdetni mindezen cselekményekre vonatkozólag. Az egyik tájékoztató értekezleten, még jóval a hatalom átvétele előtt, a párt vezető tisztségviselőinek irányelvként leszögeztem, hogy a hatalom átvételekor a legnagyobb rendet és fegyelmet követelem meg, egyéni kezdeményezéseket és bosszúállásokat nem fogok megtűrni és ha szükséges, akármilyen szomorú tény is lesz, ha kell, tízezer hungaristát fogok felakasztatni, ha a rend és fegyelem megóvása másként nem lesz lehetséges. Azokról a tényekről, amelyeket eljáró rendőrtiszt elém tárt, miszerint az egyes pártszervezeteimből, mint pl. Szent István krt. 2., Petneházy utca, Rökk Szilárd u., Városház u. 14., Molnár u. stb. zsidókat vittek volna le a Dunához vagy egyébként köztereken vagy utcákon kivégeztek, esetleg a pártszervezetben megkínoztak, nincs tudomásom, ezekről már az augsburgi táborban is hallottam és ott is kijelentettem már, miként Salzburgban is, hogy kérem az illetékes nyomozó és bírói hatóságok által elém tárni azokat a tárgyi bizonyítékokat, amelyek mindezt bizonyítják, mert addig nem tudom elhinni, és akkor majd magam fogok tudni ítéletet alkotni erről. Ha ilyen kivégzések megtörténtek, csak úgy tudom elképzelni, hogy az illetők nem saját kezdeményezésükre cselekedtek, hanem utasításra, esetleg a német hatóság utasítására, amikor konkrét parancsot kaphattak, hogy egyik vagy másik zsidót irtsák ki, vagy feljelentés futott be, hogy egyik vagy másik zsidó fényjeleket ad le, vagy egyéb módon játszik össze a támadó szovjet csapatokkal. Megmondottam már Augsburgban a kihallgatásom során, hogy meg vagyok arról győződve, hogy amennyire a magyar nép velem együtt megnyugvással vette tudomásul azokat az intézkedéseket, amelyeket a zsidótörvények végrehajtása során hoztak, annyira a magyar nép velem együtt megdöbbent és elítéli azokat a kilengéseket, amelyek a zsidókérdés végrehajtása során tényként megállapíthatók.

Egyéb előadnivalóm nincs.

Vallomásomat minden kényszer nélkül, az igazságnak megfelelően tettem meg, elolvasás után aláírtam:

Aláírás: *Szálasi Ferenc*
Gyanúsított

Léon Degrelle:

NYÍLT LEVÉL II. JÁNOS-PÁL PÁPÁHOZ AUSCHWITZBE VALÓ LÁTOGATÁSA ALKALMÁBÓL

Szentséges Atyám!

Léon Degrelle vagyok, a második világháború előtt a belga „Rexista" Mozgalom vezére, a második világháború alatt a keleti fronton a belga önkéntesek parancsnoka voltam, és a Waffen SS 28. vallon hadosztályában harcoltam. Ezt bizonyosan senki sem tekinti jó ajánlólevélnek. Mindazonáltal katolikus vagyok, és – azt hiszem – ez feljogosít arra, hogy írjak Önnek, mint testvére a hitben.

Engem az a sajtóhír foglalkoztat, hogy Ön az 1979. június 2-12. közötti lengyelországi látogatása alatt szentmisét szándékozik celebrálni az összes lengyel püspökkel együtt az egykori Auschwitz-i koncentrációs táborban. Hadd mondjam meg nyíltan, hogy nagyon épületesnek találom a halottakért mondott imát, bárkik is azok a halottak, és bármilyen helyen, akár még érintetlen samott-téglákkal rendelkező vadonatúj krematóriumi kemencék előtt is történik az ima.

De nyugtalan vagyok.

Ön lengyel. A nemzetéhez való hűsége állandóan visszatükröződik főpapi magatartásán. Ez emberi vonás. Ön hazafi, aki ifjúkorában nagyon mélyen részt vett egy kemény háborús konfliktusban. De ha a régi neheztelés túlságosan erős benyomást is gyakorolt Önre, kísértést érezhet, hogy most, amikor pápa lett, részt vegyen az olyan kérdésekről folytatott evilági vitákban, amelyeket a történelem még nem világított meg kellően. Például, mennyiben felelősek a különböző hadviselő felek a második világháború kitöréséért? Milyen szerepe volt bizonyos provokátoroknak? Mindenki tudja, hogy az önök miniszterelnöke, Beck ezredes, meglehetősen kétes személy volt. Eléggé megfontoltan cselekedett 1939-ben? Túlzott arroganciájával nem utasította-e el bizonyos esélyeit annak, hogy 1939-ben megegyezésre jusson a német kormánnyal?

És később? Olyan volt-e valóban a háború, ahogyan azt leírták? Mik voltak a vétkei, sőt bűnei a két félnek? Objektíven értékelték-e ki egymás céljait? Nem állították-e be hamisan az ellenség szándékát, akár a kellő megfontoltság hiánya miatt, akár azért, mert a propaganda ezt követelte? Nem tulajdonítottak-e olyan terveket az ellenségnek, és nem feltételeztek-e olyan tetteket, amelyeknek valós létét sohasem támasztották alá?

Az Egyház mindig sokkal tájékozottabb volt, mint bárki más. Mégis kétezer éven át körültekintő volt a politikája, és elkerülte, hogy elhamarkodottan állást foglaljon. Mindig csak bizonyítékok alapján vállalkozott az ítélkezésre, és ezt is higgadt módon és olyan időpontban tette, amikor az idő már elválasztotta az indulatokat és a szenvedélyeket az igazságtól, a búzát a konkolytól.

Különösen szembetűnő volt az Egyház rendkívül tartózkodó magatartása a második világháború folyamán. Gondosan vigyáztak arra, hogy ne foglalkozzanak az akkori holdkóros elképzelésekkel. Amikor Ön, Szentséges Atyám, a szülőföldjén tartózkodik, különösen Auschwitzban, ahol esetleg újra a múlt bizonyos nem teljes, elfogult látomásainak hatása alá kerül – csupán imádkozni fog?

Mindenekelőtt attól félek, hogy az Ön imáit, sőt egyszerűen az ilyen helyeken való jelenlétét azonnal kiforgatják mélyebb értelméből, és ködösítésre használják fel azok a lelkiismeretlen propagandisták, akik mindezt arra akarják felhasználni, hogy újra gyűlölethadjáratokat indítsanak a pápai méltóság leple alatt. Ezek a kampányok hazugságokon alapultak, és több mint negyedszázadon keresztül mérgezték Auschwitz egész témáját.

Igen, hazugságokról beszélek. Az Auschwitz-i tömeggyilkosság legendája azt a kollektív pszichózist használta ki, amely az ellenőrizetlen szóbeszédnek köszönhetően számos második világháborús internáltat zavart meg. 1945 óta az egész világot elárasztotta ez a legenda. A hazugságok százait ismételgették a könyvek ezreiben, egyre mérgezőbb haraggal. Élénk színekkel ismételgették ezeket a hazugságokat azokban az apokaliptikus filmekben, amelyek felháborító módon tagadják nemcsak az igazságot és a valószínűséget, hanem a józan észt, a legelemibb számtant, sőt magukat a tényeket is.

Azt mondták nekem, Szentséges Atyám, hogy Ön a második világháború alatt részt vett az ellenállásban, vállalva az összes fizikai kockázatot, amelyek azokat fenyegették, akik a nemzetközi joggal ellentétes hadviselési formában harcoltak. Néhányan hozzáteszik, hogy Önt Auschwitzbe internálták. Oly sok más emberhez hasonlóan Ön kijutott onnan, hiszen itt áll pápaként. Olyan pápaként, aki nem szagolt túlságosan sok Zyklon-B gázt! Minthogy Szentséged ott volt a helyszínen, jobban kell tudnia, mint bárki másnak, hogy milliók tömeges elgázosítása sohasem történt meg. A szektariánus propagandisták sokszor visszatérnek ezekre a hatalmas kollektív gyilkosságokra, de Ön – mint első számú tanú – személyesen látott-e akár egyetlen gyilkosságot is?

Bizonyosan szenvedtek emberek Auschwitzban, de szenvedtek mások másutt is. Minden háború kegyetlen. Asszonyok és gyermekek százezrei égtek borzalmasan szénné a szövetségesek államfőinek egyenes utasításaira. Legalább annyian „fizették" meg Auschwitz-ot Drezdában és Hamburgban, Hirosimában és Nagaszakiban, mint ahányan szenvedtek és haltak meg a Harmadik Birodalom koncentrációs táboraiban. (Az internáltak 25%-a volt politikai fogoly, illetve az ellenállás tagja; 75%-uk pedig a katonai szolgálatot lelkiismereti okokból megtagadó személy, szexuális téren elferdült ember, illetve köztörvényes bűnöző.)

A kimerültség felemésztette őket. A morál összeomlása kiselejtezi a gyengébb lelkeket. Bizonyos őrök kegyetlenkedései, amelyek óhatatlanul előfordulnak minden börtönrendszerben, fokozták a magánélet – oly sok ember összezsúfolásából származó – elvesztésének keserűségét. Az ilyen őrök közül néhányan németek voltak, de sokkal többen nem voltak azok: „kápók" és más internáltak voltak, akik fogolytársaik kínzóivá váltak. Szükségképpen voltak elferdült egyének is, akik borzalmas szeszélyeiknek hódolva egyik-másik táborban az emberek megkínzásának, meggyilkolásának, rövid úton véghez vitt gyilkosságoknak szokatlan módjait kezdeményezték.

Mindezek ellenére a számkivetettek többségének kálváriája véget ért volna a békéhez való visszatérés várva várt napjának örömében, ha a tífusz és más járványok katasztrófája nem következett volna be az utolsó hetekben, amikor sok ezer fogoly vált e járványok áldozatává. E járványok hatását mérhetetlenül megnövelték a hihetetlenül súlyos bombázások, amelyek tönkretették a vasútvonalakat, az utakat és pusztították a polgári lakosságot, pl. Lübeckben menekültekkel teli hajókat süllyesztettek el. Légitámadásaik megsemmisítették a villamos hálózatot, a vízvezetékeket és a vízgyűjtő medencéket, elvágták az élelmiszerellátást, mindenütt éhínséget okoztak, és az evakuáltak mindenfajta szállítását borzalmassá tették.

Léon Degrelle spanyolországi száműzetésben

A második világháború alatt meghalt internáltak kétharmada ebben az időszakban halt meg, és a tífusznak, hasmenésnek, éhínségnek és a porig bombázott közlekedés végett nem érő késlekedésének áldozata. Ezt megerősítették a hivatalos számadatok. Például Dachauban – a Nemzetközi Bizottság statisztikáját követve – 1944. januárjában 54, februárjában 101 internált halt meg. Ezzel szemben a meghaltak száma 1945 januárjában 2888, februárjában 3977 volt! A 25 613 internált közül, akik ebben a táborban 1940-1945-ben meghaltak, 19 296 személy az ellenségeskedés utolsó 7 hónapjában hunyt el! Ebben az időszakban a szövetségesek légi terrorizmusa már katonai célt sem szolgált, mivel a szövetségesek győzelme 1945 kezdetétől fogva biztosított volt. Erre a végső félelmetes pusztításra már egyáltalán nem volt szükség.

A vaktában végrehajtott bombázások barbár ostobasága nélkül az internáltak ezrei életben maradnak és nem váltak volna 1945 áprilisában és májusában hátborzongató kiállítási tárgyakká. A sajtó és a filmesek visszataszító „dögbogarai" nyüzsögtek a közszemlére tett hullák körül, várva-várva a lehetőséget a fényképezésre és filmfelvételek készítésére. Ezek a felvételek szenzációt hajhászva készültek és biztos üzleti sikerrel jártak. Később fáradságosan retusálták, torzították és meghamisították ezeket a vizuális dokumentumokat, és annak érdekében, hogy fokozzák a borzalmat, rájuk filmeztek, és egyre újabb ecsetvonásokkal növelték a gyűlöletet.

Az információs „művészek" éppen ilyen könnyen készítették a hasonló filmek mérföldjeit német asszonyok és gyermekek holttesteiről, kivéve, hogy azok százszor többen voltak. Ők pontosan ugyanazon a módon haltak meg: a hidegtől és az éhségtől, vagy legépfegyverezték őket ugyanazokban a fagyos vasúti vagonokban vagy ugyanazokon a véráztatta utakon. De gondosan vigyáztak arra is, hogy a német városok 600 000 halottal járó mérhetetlen pusztításairól készült fényképekkel együtt ezek a fényképek se váljanak ismertté! Nyugtalanságot okozhattak volna, és akadályozták volna a gyűlölet kibontakozását. Az igazság az, hogy 1945-ben a tífusz, hasmenés, éhínség és az ellenállás nélkül pusztító légierő csapásai a külföldi internáltakat és a Harmadik Birodalom polgári lakosait válogatás nélkül pusztították.

Ez az egész a világ majdani végének borzalmaihoz volt hasonló.

Ami a többieket illeti, Szentséges Atya, oly sok éven át, hihetetlen lárma keretében újra és újra bevetették azt az állítást, hogy kifejezett terv volt a népirtásra, és különösen azt, hogy a zsidók millióit gyilkolták meg a fantom Zyklon-B-vel az Auschwitz-i gázkamrákban. [Ha a német hatóságok a kivégzésnek ezt a módszerét tervezték volna, kétségtelenül egy nem toxikus gázt (például nitrogént) alkalmaztak volna a megfojtásukra. A szerk. megjegyzése.] Mindazonáltal állításaikat nem vetették alá a legcsekélyebb komoly tudományos vizsgálatnak sem. Harminc év alatt egyetlen dokumentum sem tudta nyújtani a leghalványabb hivatalos tudományos bizonyítékot.

Nevetséges elképzelni és mindenekelőtt azt a látszatot kelteni, hogy minden egyes nap 24 000 embert képesek voltak elgázosítani Auschwitzban – egyszerre 3000 embert – egy 400 köbméteres helyiségben. Még kevésbé történhetett meg ez – egyszerre 700-800-as csoportokkal – az olyan építményekben, amelyeknek alapterülete 25 négyzetméter és a magassága 1,9 méter, amit Belzec vonatkozásában állítottak. Huszonöt négyzetméter egy hálószoba alapterületével egyenlő! Sikerülne Önnek, Szentatyám, elhelyeznie 700-800 embert a hálószobájában?

Ha 700-800 embert tételezünk fel 25 négyzetméterre, akkor 1 négyzetméterre 30 ember jut. 1 négyzetméter alapterület és 1,9 méter magasság egy telefonfülke mérete! El tudna képzelni, Szentatyám, 30 embert bezsúfolva egy telefonfülkébe a Szent Péter téren vagy a varsói Nagy Szemináriumban? Avagy egy egyszerű zuhanyozóban?

Még ha meg is történt volna valaha az a csoda, hogy 30 emberi test elhelyezhető asparagusként egy telefonfülke gömbakváriumában, avagy 800 ember lenne összezsúfolva az Ön kempingágya körül, azonnal nélkülözhetetlen lenne egy második csoda. Különben az Auschwitz-i gázkamrában fantasztikusan összezsúfolt 3000 ember – amely két ezreddel egyenlő –, avagy a belzeci gázkamrába zsúfolt 700-800 ember (négyzetméterenként 30 személy) szinte azonnal elpusztult volna, mivel megfulladtak volna oxigénhiányban!

Semmi szükség nem lett volna gázra! Mielőtt befejezték volna az utolsó érkező ember betuszkolását a gázkamrába, bezárták volna az ajtókat és bevezették volna a gázt, már meg is szűnt a bent lévők légzése! A Zyklon-B csupán holttesteket ért volna el. (Ezt a gázt a feltevések szerint vagy meleg levegő formájában, gőzben a kéményen keresztül, nyílásokon, illetve üregeken át vezették be, vagy a padló mellett árasztották be – lehet választani.)

Amint a tudomány iránt érdeklődő bármely ember megállapíthatja, ez a Zyklon-B mindenesetre gyúlékony, nagy tapadóképességű gáz, ezért a használata veszélyes. Az

alkalmazás után 21 óra várakozási idő lett volna szükséges, mielőtt az első holttestet kihúzzák a csodálatos kamrából.

Ahogy nekünk nagy gyönyörrel és ezernyi pikáns részlettel fűszerezve elmesélték, ezután kihúzták az összes aranyfogat és tömött fogat, az utóbbi lévén bölcs rejtekhelye a gyémántoknak! Ez csoportonként 3000 ember 6000 merev állkapcsát, és naponta 48 000 állkapcsot jelentett volna, amelyből a fogakat ki kell húzni – ha hinni lehet a hivatalos számadatnak, miszerint egyedül Auschwitzban naponta 24 000 embert gázosítottak el!

Bármilyen szemléletű is Ön, Szentséges Atyám, többé-kevésbé arra kényszerül, hogy felkeresse időnként a fogorvosát. Kihúzták-e valaha a fogát? Vagy két fogát? Amikor ez előfordul, a fogorvos a legjobb körülmények között tevékenykedik. A fogorvosnak az állkapcsokra irányított, nagy teljesítményű tükrei és ideális szerszámai vannak, és a betege egyetért a rendelkezéseivel. Nos, mennyi ideig tart egy foghúzás ezen ideális körülmények között? Negyed óráig? Fél óráig?

A legenda szerint a visszataszító holttestek Auschwitzben a padlón feküdtek. Szét kellett feszíteni a megmerevedett állkapcsokat (ami csak nagy nehézség árán sikerült), el kellett ernyeszteni azokat, majd a száját szélesre nyitni, és mindezt szükségképpen primitív eszközökkel. A hivatalos számadatok szerint csak 8 ember foglalkozott a cementnek megvilágítás nélküli eltávolításával, és így nemcsak a fogban lévő rossz területeket kellett megvizsgálni, hanem a két teljes állkapcsot is. Azután ki kellett húzni, szét kellett darabolni és ki kellett üríteni a fogat – s mindezt kevesebb idő alatt, mint egy tökéletesen felszerelt specialistának.

Lenne kedves, Szentséges Atyám, elővenni a ceruzát? Negyedóránként egy állkapoccsal és 8 elkeseredett foghúzóval számolva, ez azt jelenti, hogy 16 holttesttel lehet foglalkozni 1 óra alatt, és 160 holttesttel 10 órás munkanap esetén, 1 percnyi pihenő nélkül! Még ha lenne is egy vagy több „sztahanovista" fogász, és megkétszereznék a teljesítményüket, ami ebben az esetben fizikailag lehetetlen, ez is mindössze 320 holttestet tenne ki! Nos, Szentséges Atyám, mi a helyzet ekkor az egy csoportban lévő 3000 zsidóval? És mi a helyzet a naponta Zyklon-B-vel elgázosítandó 24 000 zsidóval? Ez azt jelenti, hogy naponta 48 000 állkapoccsal kellett foglalkozni és több, mint 760 000 fogat megvizsgálni. Egyszerűen a 6 millió meghalt zsidóra szorítkozva (amely számot a propaganda szüntelenül, újra és újra ismétli, és egyesek ezt a számot még beszorozzák kettővel vagy hármommal), ezeknek a foghúzóknak a háború befejezése után még évekig kellett volna teljes erőbevetéssel dolgozniuk! Szünet nélküli munkát és 10 órás munkanapot feltételezve csupán a foghúzások 1875 munkanapot jelentettek volna az egész csapat számára!

De ezek a foghúzások csupán előzetes formalitást jelentettek. Úgy tűnik, hogy le kellett nyírni a fejek millióiról a hajat. Azután, amit Auschwitz minden „történésze" ex cathedra állít, minden végbélnyílást és a nőknél minden méhet meg kellett vizsgálni, mielőtt a holttestek a kemencébe kerültek. Ez annak érdekében történt, hogy viszszanyerjék zsákmányként a gyémántot és az ékszerdarabokat, amelyeket esetleg a végbélben és a méhben elrejtettek a zsidók. El tudja ezt képzelni, Szentatyám? Hat millió végbélnyílást és három-négy millió méhet kellett átmosni, holott azt magyarázták számunkra, hogy a tömeges elgázosítás végén a holttesteket elborította az ürülék és a menstruációs vér! A holttesteket vizsgálók ujjainak tapogatóznia kellett ezekben a visszatetsző szervekben, annak érdekében, hogy megállapítsák a helyét az elrejtett gyémántoknak. Ki kellett venni a ragadós anyagból, meg kellett mosni azokat, majd önmagukat. Ezt napjában 24 000-szer kellett megtenni a végbélnyílások kutatásához, és 15-20 000-szer a méhek kutatásához! Ez abszolút őrület! És akkor még nem is említettük a kiegészítő tevékenységeket: bizonyos emberekből trágya- és szappankészítést, amit az őrült Poljakov professzor úgy említett, hogy közben az arcizma sem rándult!

Ezek az elgázosítások hajnyírások, foghúzások és lemosások a feltételezések szerint 6 milliószor, vagy 7 milliószor, vagy – Riquet atya szerint – 15 milliószor, sőt a Larousse-lexikon szerint 20 milliószor ismétlődtek (vagyis többször, mint ahány zsidó él az egész világon!). Ha el kellene fogadni Auschwitz története meghamisítóinak hivatalos állításait, akkor ezek a tevékenységek még mindig folynának! Szentséges Atyám! Még mindig közelről szagolhatná a gázkamrákat és izzadna az Auschwitz-i krematóriumok melegétől a koncelebrált szentmiséje alatt!

Ha az Auschwitz-i valóságos és természetes halálesetek számát beszoroznánk tízzel vagy hússzal, a csalás még megőrizhetné a valószínűségnek bizonyos látszatát. De a hálószobánkénti 700-800 ember elgázosítása túl nagy hazugság ahhoz, hogy ne tűnjék groteszknek. Csak a bolondok mérhetetlen és elképzelhetetlen ostobasága magyarázhatja meg, hogy ilyen nagy képtelenséget hogyan lehetett kitalálni, elmesélni, világgá kürtölni hatalmas trombitálással, lefilmezni rendkívüli össztűzben és mindezt elhinni. [És micsoda óriási energiamennyiség lett volna szükséges 6 millió ember füstté változtatásához az elgázosítás után? A szerk.] Vannak, akik bátran kijelentik Auschwitz-cal kapcsolatban: „Hiszem mindazt, amit nekem mondtak!"

Micsoda példás beismerés!

Az auschwitzi mise koncelebrálása alatt minden szívet megragad majd Isten és az ember szeretete, és így fognak részt venni az Áldozat megújításán. Hogyan képzelheti el akár egy percig is, Szentatyám, hogy az ilyen ostoba gyűlölet hullámait és az ilyen különleges hazugságokat egy pap, egy pápa elrejtheti a köpenye alá, éppen abban a pillanatban, amikor a kelyhet az ég felé emeli? Az ilyen gyűlölet és az ilyen hazugságok szöges ellentétei Krisztus ide vonatkozó tanításának! Nem! Biztosan nem! Ez teljesen lehetetlen!

Száz lépésnyire az Auschwitz-i hamisított gázkamrától az Ön szentmiséje csakis a szeretet, testvériség, egyenlőség és igazság szentmiséje lehet, amelyek nélkül minden tanítás összeomlik. Ön azért megy Auschwitzba, hogy indítva legyen az elmélyült szemlélődésre az emberi szenvedés nagy helyén. Ennek a szenvedésnek az okait és az ezekért való felelősséget idővel objektív módon egy komoly történetírásnak kell megállapítania. Ezeket nem lehet megállapítani a kicsikart vallomásokhoz és a hamis tanúk fecsegéseikhez való folyamodással.

A pápa felette áll ezeknek a csetepatéknak. Ő azokhoz a lelkekhez áll közel, akik szenvedtek, és a szenvedés által lelkileg felemelkedtek, mert nincs olyan tisztítóhely, Kálvária vagy halál, amely ne válhatna fenségessé.

Az áldozat, a fizikai és lelki szenvedés és a szorongattatás a lelkek nagy felvirágzását okozták: emelkedetté vált az életük, amely normális körülmények között középszerű maradt volna. Ez történt mindenütt: a második világháború csataterein, ahol oly sok katona esett el mérhetetlen szenvedések után; ez történt éppen így a munkatáborokban, ahol számos ember meghalt, olyan konfliktusok áldozataként, amelyek rájuk szakadtak és összezúzták őket. Ez történt Auschwitzban, és ez történt a keleti fronton mindenütt azokban az években, amikor 1941-1945 között az európai fiatalok a kommunista támadás ellen harcoltak és feláldozták életüket.

Kegyetlenségeket bizonyosan elkövettek az egész emberi történelem során. Auschwitz mindenesetre nem volt az első és nem lesz az utolsó. Ezt nagyon jól látjuk a jelenben, amikor oly sok védtelen asszonyt és gyermeket mészároltak le a palesztin táborokban. Péppé változtatta őket az izraeli légierő, amely olyan ártatlan emberekre alkalmazta újra a bosszúállás törvényét, akiknek az emlékére – sajnos – koncelebrált szentmisét valószínűleg sohasem fognak bemutatni. Hatalmas nemzetek számtalanszor visszaéltek a hatalmukkal. Számos nemzet vesztette el a fejét. Amíg tiszta és önzetlen szívű emberek milliói feláldozták fiatal életüket egy eszmény oltárán, addig Németország mindenki máshoz hasonlóan részese lett a megengedhetetlen erőszak visszatetsző bűneinek. De melyik ország nem?

Nem a nagy francia forradalom találta fel a terrort, a guillotine-t és a Loire vizébe fojtással történő kivégzést? Napóleon nem internált ugyan embereket, de nem sorozott-e be erőszakkal százezer számra civil lakosokat a meghódított országokból, akiket meghalni küldtek az ő dicsőségéért? Csupán Belgiumból 51 000 embert! Ez több belgát jelent, mint amennyien meghaltak az első világháború alatt, avagy a Harmadik Birodalom koncentrációs táboraiban!

A mi korunkhoz közelebbi időpontban, 1944-ben és 1945-ben, nemde egy bizonyos De Gaulle elnök végeztette ki ellenfelei tízezreit, akiket „kollaboránsnak" neveztek el? Még közelebb hozzánk, nem Franciaország volt az, amely Algériában és Indokínában az emberek százezreit zsúfolta össze rendkívül brutális koncentrációs táborokban, ahol nem hiányoztak a szadisták? Nem igaz-e, hogy ezek között nemcsak rebellisek és magukat alávetni nem hajlandó emberek voltak, hanem túszok és közönséges civilek is, akiket nagy számban fogdostak össze? Egy francia tábornok még dicsőítette is nyilvánosan a kínzást.

És mi a helyzet Nagy-Britanniával, amely olyan meg nem erősített városokat is bombázott, mint Koppenhága; a szipolyokat ágyú szájához kötve végeztette ki; búrokat semmisített meg; és a transvaali koncentrációs táboraiban az asszonyok és gyermekek ezrei pusztultak el leírhatatlan nyomorúságban? És mit mondjunk Churchillről, aki a Német Birodalom polgári lakosságára zúduló borzalmas terrorbombázásokra adott utasítást. A tűzvihar óvóhelyükön égette halálra a civil lakosokat, egyedül Drezda gigantikus krematóriumában egyetlen éjszaka foszforos bombákkal mintegy 200 000 embert, asszonyokat és gyermekeket semmisítve meg. A „mintegy" szót használtam, mivel csak hozzávetőlegesen lehetett a halottak számát kalkulálni a hamvak súlyából!

És mi a helyzet az USA-val? Az USA nem azon feketék millióinak rémes rabszolgasága által emelkedett a hatalomba, akiket égetéssel megjelöltek, mint az állatokat? Nem azon vörös indiánok majdnem teljes kiirtása következtében lett hatalmas, akik a mohón megkívánt terület eredeti tulajdonosai voltak? Nem ő rendelkezett az atombomba felől 1945-ben? És tegnap nem az ő katonái hajtottak végre számos letagadhatatlan kínzást Vietnamban?

És még nem beszéltünk a Szovjetunió zsarnokságának és napjaink Gulágjának több tízmillió áldozatáról. Nagyon félek, hogy senki sem fog egy szót sem ejteni róluk az alatt, amikor Szentséged a közeljövőben látogatást tesz az „újjáépített" Auschwitz-i táborban, amelyet a megszállók évtizedeken át üresen hagytak!

Senki sem tagadja, hogy az élet Auschwitzban kemény volt, és olykor nagyon kegyetlen. Mindazonáltal 1945 győzteseinek táboraiban ugyanakkora számban gyorsan megjelentek a szadisták és kínzók. Sőt, az ő tetteikre kevesebb a mentség, ha elfogadjuk, hogy egy világháború bizonyos tettekre mentségül szolgálhat.

Szentséges Atyám, nem szeretném megfosztani attól az örömtől, amelyben része lesz hazájának újrafelfedezése során. Sőt, rá kell mutatnom a következőre! Ön mindent megtett azért, hogy bátor szülőhazájának erkölcsi emelkedettségét előnyösen bizonyítsa csodálatos patrónusa, Szent Szaniszló magasztalása által. De nem ismerte-e az Ön szülőhazája a bűn és alantasság korszakait is? Amikor Auschwitz lengyel földjére érkezik, amely annyira emlékeztet a legutóbbi zsidó tragédiára, nem volna-e helyénvaló – ha becsületesek akarunk lenni – emlékezni arra a számos más zsidóra, akiket korábban küldtek halálra borzalmas pogromok során, amelyek éppen az Ön hazájában folytak évszázadokon keresztül? Ezeket a zsidókat az Ön honfitársai kínozták meg, vágták el a torkukat és akasztották fel. Noha katolikusok voltak, ők sem voltak mindig angyalok!

Még mindig fülemben csengnek a brüszszeli apostoli nuncius szavai, aki nunciusi asztalánál azt mondta nekem, hogy a lengyel parasztok a pajtájuk ajtaján kereszte szokták feszíteni a zsidókat. Ő korábban varsói nuncius volt, és belőle lett az eljövendő Micara bíboros.

„Ezek a zsidó disznók!" – kiáltott fel a kövér nuncius, olyan lendülettel, ami aligha tükrözte az evangéliumot. Higgye el, pontosan ezeket a szavakat használta.

Szentséges Atyám, maga az Egyház mindig ilyen tapintatos volt? Még a tizennyolcadik század közepén is nagy pompával, szertartással volt szokásban a zsidók elégetése, különösen Madrid kellős közepén. De az Egyház szokásszerűen elevenen égette meg őket! Az inkvizíció nem volt juhistálló. Az albigens eretnekek tömeges lemészárlása Aquinói Szent Tamás tekintélyére hivatkozva ment végbe. A Szent Bertalan-éj ▶

Pápai színjáték 1979-ben a Gigantikus Hazugság emlékhelyén

▶ tömeggyilkossága a pápa, az Ön elődje számára öröm és szíve gyönyörűsége volt, aki felkelt az éj közepén, hogy lelkesen egy Te Deum-mal ünnepelje meg ezt a boldog eseményt. Sőt, megemlékezésül egy emlékérem veretését is elrendelte. És mi a helyzet a mintegy 30 000 úgynevezett boszorkánnyal, akiket a keresztény korszakokban ájtatosan megégettek? A legutóbbi évszázadban a pápaság még mindig erőltette a gettót Rómában.

Lényegében véve, Szentséges Atyám, mi nagyon keveset érünk, legyünk bár pápa vagy ajatollah, párizsiak vagy poroszok, szovjetek vagy New York lakosai. Semmi dicsekvésre nincs okunk! Rossz korszakainkban ugyanolyan kegyetlenek voltunk valamennyien, mint bárki más. Az a tény, hogy mindnyájan hasonlók voltunk, nem igazol semmit és senkit, de mindazonáltal arra kötelez minket, hogy ne osztogassunk kiközösítéseket vagy feloldozásokat túlzott szenvedélyességgel vagy „jóindulattal".

Az emberi kegyetlenség csak úgy szorítható vissza, ha a gyűlöletet testvériséggel viszonozzuk. A gyűlölet önmagát fegyverezi le, miként minden alantas dolog, de nem egyre csípősebb szemtelenséggel vagy elkeseredettséggel, és nem – mint Auschwitz esetében – egy csomó holdkóros túlzással, hazugsággal és hamis „vallomásokkal". Az utóbbiakat teletűzdelték ordító ellentmondásokkal, és kínzásokkal, valamint megfélemlítéssel csikarták ki mind a szovjet, mind az amerikai börtönökben. A nürnbergi perek borzalmas korszakában pontosan ezek történtek.

Bizonyos emberek úgy gondolhatták, hogy a koncentrációs táborok exhibicionizmusának kalózai és azok a hamisítók, akik a „6 millió zsidót" az évszázad legjövedelmezőbb pénzügyi csalásává változtatták, véget vetnek ennek a kizsákmányolásnak.

Csakhogy az Ön jelenlétében egy hamis játszma közepette hatásos vallási szertartás bontakozik ki az Auschwitz-i színpadon. E szertartás pompájának köszönhetően erőteljes igyekezetet fognak kifejteni, hogy Önt a televízió és a sajtó hatalmas össztüzének eszközével a gyűlölet megkérdőjelezhetetlen utalványának támogatójává változtassák. Az Ön neve aranyat ér minden gengszter számára. Mintha az első holocaust sem lett volna elég, az egész világ egy 2. számú holocaustot fog kapni örökül. Ez nem fog ez alkalommal ezer millió dollárba kerülni, mivel Szentséged a szemérmetlen producerek számára teljesen ingyen a legfényesebb mutatványt fogja nyújtani.

Bármilyen lehetett is a forgalma és a hatása a becsapott emberek körében, az 1. számú holocaust nem volt egyéb, mint páratlanul közönséges, gigantikus hollywoodi rakéta. Mindenekelőtt a rosszul informált nézők százmillióinak zsebének kiürítésére irányult. De a romboló hatása csak időleges lehetett, mert az emberek hamarosan kénytelenek észrevenni túlzásainak bohózatba illő természetét. E túlzásokat leleplezi a lelkiismeretes történészi vizsgálat.

Másrészt, Szentséges Atyám, Önöknek ez a holocaustja magában Auschwitzban nagy ceremóniával lesz megalkotva. Ezt a hús-vér pápa, teljes főpapi méltóságának ornamentikájában, hitelessége birtokában fogja bemutatni. A szentségtörő manipulátorok által becsapott kereszténység szemében ez a 2. számú holocaust egy megszentelt oltárral szembenéző pápával együtt nagy valószínűséggel a gyűlöletkeltők és uzsorások által tervezett egész propaganda mintegy isteni megerősítésének fog tűnni. Ez különösen így lesz az Áldozat bemutatásának pillanatában.

Már az Ön háborúra utalása a lengyel sírokkal szemben Monte-Cassinon számos hívőt megzavart. Ha hinni lehet az akkori sajtónak, úgy tűnt, hogy Ön a helynek csupán bizonyos töredékes, elfogult vonatkozásaira emlékezett. Szentséges Atyám, az Ön látványos megjelenése Auschwitzban még több hívőt zavarhat meg, mivel kétségtelen, hogy Önt „elviszik sétakocsikázásra", ahogy a népi szólás mondja. Ez nyilvánvaló.

Biztos, hogy a vallási szertartás a koncelebráció alatt úgy tűnhet az Ön lelke számára, mint csupán felhívás, hogy az emberi gyűlölködés helyébe az emberi kiengesztelődés lépjen. De a sajtó és a tv kalózai szilárdan elhatározták, hogy Ön Róma püspökének süvegével, vadonatúj fehér reverendájában alámerüljön Auschwitz tátongó csapdájába.

„Ember az embernek farkasa" – mondják a szektariánusok.

„Ember az embernek testvére" – mondja a minden keresztény, aki nem képmutató. Mindnyájan testvérek vagyunk: a szögesdrót mögött szenvedő internált és a marcona katona a tábor szélén a gépfegyvere mögött. Mindannyiunknak, akik életben maradtunk egészen 1945-ig, meg kell bocsátanunk egymásnak és szeretnünk kell egymást: Önnek, aki üldözött személy volt és pápa lett, és nekem, aki katona voltam és üldözött személlyé lettem, a sok millió embernek, akik végigéltük a második világháború tragédiáját, eszményeinkkel, embereségünkkel, gyengeségeinkkel és hibáinkkal. Nincs más értelme az életnek. Nincs más szándéka Istennek.

Nos, végül is mi más számít?

A szellemi oktalanságok ellenére, amik párosulhatnak egy nem lezárt történelmi vitában tett pápai állásfoglalásokkal és a gyűlölettől teli fanatikusok ellenére, akik ki fogják használni az Ön kételyek nélkül elmondott beszédének drámai természetét, távoli száműzetésem messzeségéből szeretném hódolatomat kifejezni Önnek Auschwitz-i szentmiséjének celebrálása napján.

Szentséges Atyám, maradok fiúi tisztelettel híve:

Léon Degrelle
A száműzetésben, 1979. május 20.
(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Mark Weber:

AZ ELTITKOLT TÖRTÉNET

1945. április 15-én a brit csapatok elfoglalták a Bergen-Belsen-i koncentrációs tábort. Az ötvenedik évfordulót hivatalos külsőségek keretében széles körben és olyan újságcikkekben ünnepelték meg, amelyek – amint a következő esszé kimutatja – elferdítették a tábor igazi történetét.

Nagyrészt elfoglalásának körülményei miatt a viszonylag jelentéktelen Bergen-Belsen-i tábor – Dachauval és Buchenwalddal együtt – a német barbárság nemzetközi szimbólumává vált.

A brit csapatokat, amelyek a háború vége előtt 3 héttel foglalták el a belseni tábort, megrázta és undorral töltötte el a sok temetetlen holttest és az ott talált haldokló foglyok. A tábor kórosan lesoványodott holttesteiről és haldokló foglyairól készült borzalmas fényképek és filmek gyorsan körüljárták a világot. Néhány hét múlva a brit katonai megszállók újságja hírül adta: „Ember ember iránti embertelensége legnagyobb megnyilvánulásának története, a belseni koncentrációs tábor, ismeretes az egész világon."

A szövetséges fényképészek által 1945. április közepén készített és azóta mind máig széleskörűen terjesztett hátborzongató képei nagymértékben hozzájárultak ahhoz, hogy a tábor mint hírhedt megsemmisítési központ vált ismeretessé. Valójában a Bergen-Belsen-i halottak mindenekfelett a háborúnak és az azzal járó felfordulásnak, nem pedig a tudatos politikának voltak szerencsétlen áldozatai. Sőt, tulajdonképpen inkább voltak a szövetségeseknek, mint a német intézkedéseknek az áldozatai.

A Bergen-Belsen-i tábor Északnyugat-Németországban, Hannover közelében volt, a korábbiakban a sebesült hadifoglyok számára létesített tábor helyén. Mint internáló tábor 1943-ban létesült az olyan európai zsidók számára, akiket kicserélni szándékoztak a szövetségesek által fogva tartott német állampolgárokért. 1943 végén és 1944-ben Lengyelországból, Franciaországból, Hollandiából és Európa más részeiből több mint 9000 zsidó érkezett, latin-amerikai államokból származó állampolgársági papírokkal, ill. útlevelekkel, Palesztinába szóló vízumokkal vagy más olyan dokumentumokkal, amelyek az emigráció szempontjából fontosak voltak. A háború utolsó hónapjaiban ezeknek a „csere-zsidóknak" különböző csoportjait telepítették át a tengely által megszállt Európából. A német hatóságok több száz zsidót telepítettek át a semleges Svájcba, és legalább egy – 222 zsidó fogolyból álló – csoport (a semleges Törökországon keresztül) érkezett a brit uralom alá tartozó Palesztinába.

1944 végéig a körülmények jobbak voltak, mint más koncentrációs táborokban. Marika Frank Abrams magyarországi zsidó nőt Auschwitzból 1944-ben szállították oda. Évekkel később így emlékezett vissza Belsenbe érkezésére: **„… Mindannyiunknak adtak két takarót és egy csészét. Volt folyóvíz, és voltak latrinák. Kaptunk ehető ételt enni, és nem kellett azzal számolni, hogy órák hosszat kell várni az étkezésre. A körülmények olyan jók voltak Auschwitzhoz viszonyítva, hogy gyakorlatilag szanatóriumban éreztük magunkat."**

A foglyok normálisan háromszor kaptak naponta enni. Reggel és este kávét és kenyeret szolgáltak fel, sajttal és kolbásszal. A déli főétkezés 1 liter főzelékből állt. A családok együtt éltek. Egyébként a férfiakat és nőket egymástól elválasztott barakkokban szállásolták el.

Gyerekeket is tartottak a táborban. Mintegy 500 gyermek volt az „1. számú női táborrészlegben", amikor a brit erők megérkeztek.

A háború utolsó hónapjaiban a zsidók tízezreit evakuálták Auschwitzból és az előrenyomuló szovjet csapatok által fenyegetett más táborokból. Belsen súlyosan túlzsúfolttá vált, mivel a foglyok száma az 1944. decemberi 15 000-ről 1945 márciusáig 42 000-re nőtt, majd egy hónappal később több mint 50 000-re rúgott.

Josef Kramer a Bergen-Belsen-i tábor parancsnoka

E zsidó foglyok közül sokan választották azt, hogy inkább német fogvatartóikkal menekültek nyugatra, mint hogy a keleti táborokban maradjanak, bevárva a szovjet felszabadító erőket.

Olyan katasztrofális állapotok voltak a háború utolsó hónapjaiban, hogy a Belsenbe 1945 februárjában és márciusában evakuált foglyok mintegy egyharmada útközben vagy a táborba érkezésekor meghalt.

Amikor a rend ezekben a kaotikus végső hónapokban egész Európában felborult, leállt az élelem és a gyógyszer rendszeres szállítása a táborba. Takarmánygyűjtő teherautókat küldtek a közeli településekre összeszedni némi kenyér-, burgonya- és répakészletet.

Járvány

A betegséget az új jövevények rutinszerű fertőtlenítésével tartották kézben. De 1945. február elején a magyarországi zsidók nagy csoportját engedték be a táborba, amikor a fertőtlenítés lehetőségei már nem voltak biztosítva. Ennek következtében kitört a tífusz, és hamarosan kezelhetetlenné vált a terjedése.

Josef Kramer parancsnok vesztegzár alá helyezte a tábort az életmentés érdekében, de az SS berlini vezetősége ragaszkodott hozzá, hogy Belsen továbbra is nyitva legyen még több keletről menekült zsidó befogadására. Az elhalálozási arányszám hamarosan napi 400-ra emelkedett.

A legkegyetlenebb gyilkos a tífusz volt, de a tífusszal együtt járó láz és hasmenés is sok életet követelt. Súlyosbította a helyzetet az utolsó hónapok alatt az az irányelv, hogy a már betegeket más táborokból Belsenbe szállították, amelyet akkor hivatalosan betegtábornak, illetve lábadozó tábornak jelöltek ki. Például a beteg nőket 1944 novemberében és decemberében három csoportban szállították át Auschwitzból Belsenbe.

Amikor Heinrich Himmler, az SS főnöke tudomást szerzett a Bergen-Belsenben kitört tífuszjárványról, azonnal kiadott egy parancsot az összes megfelelő tisztségviselőnek: **„A járvány leküzdéséhez szükséges minden egészségügyi eszközt alkalmazni kell… Nem lehet takarékoskodni**

sem az orvosokkal, sem az egészségügyi készletekkel." De a rend általános felbomlása Németországban ebben az időben már lehetetlenné tette e parancs teljesítését.

„Belsen a legrosszabb"

Violette Fintz, egy zsidó nő, akit 1944 közepén deportáltak Rodoszról Auschwitzba, azután Dachauba, majd végül 1945 elején Belsenbe, később összehasonlította a különböző táborokat:

„Belsen kezdetben elviselhető volt. Priccsen aludtunk és kis adag levest és kenyeret kaptunk. De amikor a tábor betelt, a csoportunk és sokan mások is olyan barakkokat kaptunk, amelyekben 700 személy feküdt a padlón takaró, élelem és minden egyéb nélkül. Szánalmas színhely volt, amikor a tábort megtámadták a tetvek, és a legtöbb ember tífuszban és kolerában szenvedett… Sok ember azt mondta Auschwitzról, hogy borzalmas tábor. De Belsent szavakkal sem lehet leírni. Tapasztalataim és szenvedéseim alapján Belsen volt a legrosszabb."

Belsen leghíresebb foglya kétségtelenül Anna Frank volt, akit 1944 októberében deportáltak Auschwitzba. 1945 márciusában halt meg tífuszban, 3-4 héttel a felszabadulás előtt.

Kramer „katasztrófáról" tesz jelentést

Kramer parancsnok 1945. március 1-én Richard Glücks Gruppenführernek, az SS tábori gondnokság fejének levelet írt, s abban részletesen jelentette a katasztrofális helyzetet Bergen-Belsenben és segítséget kért:

„Ha elegendő hálóhely állna rendelkezésemre, akkor a már beérkezett és a még ezután érkező foglyok elhelyezése lehetségesebbnek látszana. Ezt a problémát súlyosbítja egy tífuszjárvány és az azzal együtt járó láz, amely most kezdődött. A napi halandósági arányszám, amely február elején még 60-70 volt, időközben elérte a napi 250-300-at, és a jelenlegi körülmények miatt még tovább fog növekedni.

A készlet: Amikor átvettem a tábort, a téli készletek 1500 internáltra lettek rendelve. Ennek egy részét megkaptuk, de a nagyobbik részt nem szállították le. Ez a hiány nemcsak a szállítási nehézségeknek a következménye, hanem annak a ténynek is, hogy ezen a területen nem lehet semmihez sem hozzájutni, és mindent kívülről kell behozni.

A legutóbbi négy napon a megszakadt közlekedési lehetőségek miatt semmilyen élelmet sem szállítottak Hannoverből, és ha a hét végéig ez az állapot fennmarad, arra kényszerülök, hogy a kenyeret is teherautóval hozzam el Hannoverből. A helyi egységnek juttatott teherautók azonban egyáltalán nem felelnek meg e célra, és így kénytelen vagyok legalább 3-4 teherautót és 5-6 utánfutót kérni. Mihelyt rendelkezem itt vontatási eszközökkel, kiküldhetem az utánfutókat a környékre… A készlet problémáját a következő néhány nap alatt okvetlenül meg kell oldani. Öntől, Gruppenführer, szállítási kiutalást kérek…

Egészségügy. **A betegségek előfordulása itt a foglyok számához viszonyítva nagyon nagy mértékű. Amikor 1944. december 1-én Orienburgban beszélgettünk, Ön azt mondta nekem, hogy Bergen-Belsen Észak-Németország valamennyi koncentrációs táborában megbetegedettek betegtábora. A betegek száma nagymértékben növekszik, különösen az utóbbi időben keletről érkező fogolyszállítmányok miatt – ezekre a szállításokra olykor 8-14 órán át, nyílt teherautókban kerül sor.**

A tífusszal együtt járó láz elleni küzdelem rendkívül nehézzé vált a fertőtlenítő eszközök hiánya miatt. A forró levegővel működő tetvetlenítő berendezés az állandó használat miatt szabálytalanul működik, és némelykor néhány napig használhatatlan…

A helyzet katasztrofális, amelyért senki sem akarja vállalni a felelősséget. Gruppenführer, biztosíthatom, hogy mindent meg fogok tenni, hogy leküzdhessük a jelenlegi válságot…

Most Önt arra kérem, hogy segítsen amennyiben hatalmában áll. Az említett dolgokon kívül mindenekelőtt elhelyezési berendezésekre, ágyakra, takarókra, konyhaedényekre van szükségem – mintegy 20 000 internált részére."

A borzalmas körülmények között Kramer mindent megtett, ami hatalmában állt, hogy a foglyok szenvedéseit csökkentse, és a halálukat megelőzze. Még a súlyos nyomás alatt álló Német Hadsereghez is segítségért fordult. **„Nem tudom, mi mást tehetnék. Eljutottam a lehetőségek határáig. Az emberek tömegesen halnak meg. Az ivóvízkészlet utánpótlása összeomlott. Egy élelmiszerszállítmányt megsemmisítettek a szövetségesek repülőgépei. Tenni kell azonnal valamit"** – mondta egy magas rangú katonatisztnek. Hans Schmidt ezredes, Kramer parancsnokkal és a rabok fő képviselőjével, Küstermeierrel együttműködve a helyi tűzoltó alakulatnál intézkedett a víz előteremtése érdekében. Arról is intézkedett, hogy az elhagyott vasúti vagonokból az élelmiszerkészleteket behozzák a táborba. Schmidt később úgy emlékezett vissza, hogy **„Kramer egyáltalán nem keltette azt a benyomást, hogy bűnöző típus lenne. Úgy cselekedett, mint egy becsületes, tiszteletre méltó férfi. Nem tett rám olyan benyomást, mintha rossz lett volna a lelkiismerete. Nagy odaadással dolgozott a tábori viszonyok jobbítása érdekében. Például lovas kocsikat gyűjtött össze, hogy elhozza az élelmet a kilőtt vagonokból."**

A megszálló brit csapatok letartóztatják a tábor parancsnokát, majd egy kirakatperen halálra ítélik és kivégzik

Kramer később kifejtette a hitetlenkedő brit katonai kihallgatóknak:

„Elmerültem az ingoványban. A tábor valójában használható volt, mielőtt Önök [a brit és amerikai erők] átkeltek a Rajnán. Volt folyóvíz, rendszeres étkezés. Az én feladatom volt átvenni az élelmet, amelyet a tábor részére kaptam, és szétosztani a legjobb módon, ahogy tudtam. De akkor hirtelen egész Németországból új foglyokkal teli teherautókat kezdtek küldeni hozzám. Lehetetlen volt megbirkózni velük. Nagyobb személyzetért, több élelemért folyamodtam. Azt mondták, hogy ez lehetetlen. Azzal kellett gazdálkodnom, amim volt.

Azután mindennek tetejében a szövetségesek lebombázták az elektromos műveket, amelyek a vizet szivattyúzták. Az élelmiszerszállítmányok sem tudták elérni a tábort a szövetséges vadászgépek miatt. Azután a dolgok valójában kicsúsztak a kezünkből. Az utolsó hat hét alatt tehetetlen voltam. Arra sem volt elég emberem, hogy eltemessük a halottakat, nem is beszélve a betegek elkülönítéséről… Megpróbáltam élelmet és gyógyszereket szerezni a foglyok számára és kudarcot vallottam. Elmerültem az ingoványban. Lehet, hogy gyűlöltek, de a kötelességemet teljesítettem."

Kramer tiszta lelkiismeretére utal az a tény is, hogy nem tett erőfeszítéseket, hogy az életét megmentse azzal, hogy elmenekül, hanem nyugodtan megvárta a brit erőket, naivul bízva a méltó bánásmódban. **„Amikor a belseni tábor végül a szövetségesek keze közé került, teljesen elégedett voltam, mert az adott körülmények között mindent megtettem, hogy javítsam a tábori viszonyokat"** – állapította meg később.

A megtárgyalt átadás

Mihelyt a brit erők megközelítették Bergen-Belsent, a német hatóságok arra törekedtek, hogy harc nélkül átadják a tábort a briteknek, hogy ne váljék az harci zónává. Némi tárgyalás után a tábort békésen átadták, azzal a megegyezéssel, hogy „a brit és német csapatok minden erőfeszítéssel azon lesznek, hogy elkerüljék a harcot ezen a területen".

A The Journal of the American Medical Association egyik 1945-ös számában egy feltáró jellegű beszámoló jelent meg azokról a körülményekről, amelyek között a brit csapatok átvették a tábor fölötti uralmat:

„A brit és német tisztek közötti tárgyalások eredményeként a brit csapatok átvették az SS-től és a Wehrmachtól a Celle-től néhány mérföldnyire északnyugatra eső hatalmas belseni koncentrációs tábor őrzésének feladatát, amelyben 60 000 fogoly volt, legtöbbjük politikai. Ez a tífusz miatt történt így, amely hatalmas méretekben tombolt a táborban, és rendkívül fontos volt, hogy a foglyokat ne engedjék el, amíg fertőtlenítésük meg nem történik. Az előrenyomuló brit erők beleegyeztek, hogy tartózkodnak a tábor területének bombázásától, illetve ágyúzásától, míg a németeknek megengedték, hogy hátrahagyjanak egy fegyveres őrséget, amely egy héttel a britek megérkezése után visszatérhet a saját vonalukra.

A tárgyalások története különleges. A német tisztek megjelentek a brit előőrsök előtt, és kifejtették, hogy 9000 beteg van a táborban és minden gyógyítási feltétel hiányzik. Azt indítványozták, hogy a britek azonnal szállják meg a tábort, mert az egészség érdekében nemzetközi a felelősség. A fegyverszünet által okozott késlekedés ellensúlyozására a németek felajánlották, hogy érintetlenül feladják az Aller folyót átívelő hidakat. Rövid megfontolás után a rangidős brit tiszt elvetette a német javaslatokat, mondván, hogy a briteknek el kell foglalniuk egy 10 négyzetkilométeres területet a tábor körül, hogy katonáikat és kommunikációs vonalaikat távol tartsák a betegségtől. A britek végül elfoglalták a tábort."

Brutális bánásmód

1945. április 15-én Belsen parancsnokai átadták a tábort a brit katonáknak, akik habozás nélkül brutálisan nekiestek az SS tábori személyzetnek. A németeket puskatussal verték, rugdosták és bajonettel szurkálták. Többségüket lelőtték vagy halálra dolgoztatták.

Alan Moorehead brit újságíró leírta a táborszemélyzet némelyikével való bánásmódot röviddel a tábor átvétele után:

„Amikor megközelítettük az SS őrök celláit, a brit őrmester alpári stílusra váltott. »Kihallgatást tartottunk ma reggel. Félek, hogy foglyaink nem néznek ki valami jól« – mondta a százados… Az őrmester kinyitotta az első cellaajtót és belépett a cellába. Bajonettel hadonászva maga előtt. »Keljetek fel, keljetek fel, mocskos fattyúk!« – üvöltötte. Fél tucat ember feküdt vagy könyökölt a padlón. Egy-két ember ki tudta húzni magát azonnal. A hozzám legközelebb eső ember, akinek az inge és az arca tele volt fröcskölve vérrel, két kísérletet tett, mielőtt térdre ereszkedett, majd fokozatosan lábra állt. Erősen remegő kezét maga előtt kinyújtva állt.

»Gyerünk! Keljetek fel!« – üvöltötte az őrmester a következő cellában. Az az ember, aki a vérében feküdt a padlón, nagy testű alak volt, nagy fejjel és piszkos szakállal… »Miért nem öltök meg?« – suttogta. »Miért nem öltök meg? Nem bírom tovább.« Ugyanazok a szavak hagyták el ajkát újra és újra. »Ugyanezt mondja minden reggel a mocskos fattyú« – mondta az őrmester."

Kramer parancsnokot, akit a brit és az amerikai sajtó „belseni vadállatnak" és „belseni szörnyetegnek" gyalázott, bíróság elé állították, majd kivégezték Dr. Fritz Klein vezető orvossal és más tábori tisztségviselővel együtt. A tárgyalásán Kramer védőügyvédje, T. C. M. Winwood őrnagy megjósolta: „Amikor a függöny ezen a színpadon végül legördül, feltevésem szerint Josef Kramer nem úgy fog előreállni, mint „belseni vadállat", hanem mint „belseni bűnbak".

„Bosszúállásként" a brit felszabadítók kiűzték a közeli Belsenből a lakosokat, majd megengedték a tábor lakóinak, hogy kifosszák a házakat és épületeket. A város nagy részét felgyújtották.

Háború utáni elhalálozások

Mintegy 50 000-60 000 fogoly volt Bergen-Belsenben, amikor a britek elfoglalták a tábort. Az új táborigazgatók nem bírták úgy kezelni a káoszt, mint a németek, és mintegy 14 000 ember halt meg Belsenben a brit hatalomátvételt követő hónapokban.

Noha bizonyos alkalmakkor még mindig úgy hivatkoznak Belsenre, mint „megsemmisítő táborra" és „tömeggyilkosságok központjára", a Bergen-Belsennel kapcsolatos ▶

► igazság teljesen ismert a történészek előtt. Helmut Diwald, az erlangeni egyetem professzora 1978-as német történelmi áttekintésében ezt írta:

„… A hírhedt Bergen-Belsen-i koncentrációs táborban állítólag 50 000 foglyot gyilkoltak meg. Ténylegesen mintegy 7000 fogoly halt meg a tábor fennállása alatt, 1943-tól 1945-ig. Legtöbbjük a háború végső hónapjaiban halt meg, betegség és rosszul tápláltság következtében, mivel a bombázások teljesen megszakították az egészségügyi készletek és az élelem szállítását. A brit parancsnok, aki átvette a tábor feletti uralmat a kapituláció után, azt tanúsította, hogy nagyszámú bűnök nem fordultak elő Bergen-Belsenben."

Martin Broszat, a müncheni Jelenkori Történelmi Intézet igazgatója ezt írta 1976-ban:

„… Például Bergen-Belsenben a zsidó foglyok tízezreinek holttestét találták meg a brit katonák a felszabadítás napján, ami azt a benyomást keltette, hogy ez volt az egyike a leghírhedtebb megsemmisítő táboroknak. A valóságban sok zsidó Bergen-Belsenben, valamint a dachaui kisegítő táborban a háború vége előtti utolsó hetekben halt meg, a zsidó munkásoknak a még mindig létező keleti gettókból, munkatáborokból és az auschwitzi koncentrációs táborból végzett improvizált kitelepítése és elszállítása következtében…"

Dr. Russell Barton, angol orvos, aki a háború után egy hónapot töltött Bergen-Belsenben, szintén kifejtette az ott tapasztalt katasztrofális állapotok okait:

„Legtöbben a foglyok körülményeit a németek és konkréten a tábor vezetői részéről egy megfontolt szándékosságra vezették vissza. A foglyok buzgón idézték a brutalitás és hanyagság példáit, és a különböző országokból odalátogató újságírók az otthoni propaganda szükségletei szerint értelmezték a helyzetet.

Például az egyik újság a 'német urak' gonoszságát hangsúlyozta, azzal a megjegyzéssel, hogy a 10 000 temetetlen halott közül néhányan meztelenek voltak. A valóságban, amikor a halottakat kihozták egy barakkból és a szabadban hagyták őket temetés végett, a többi fogoly lehúzta róluk ruhájukat.

Német orvos tisztek mondták nekem, hogy a táborban az utolsó hónapokban egyre nehezebbé vált az élelmiszer szállítása. Mindent lebombáztak az utakon, ami mozgott…

Meglepődtem, amikor 2-3 évre visszamenőleg olyan dokumentumokat találtam, amelyek azt bizonyították, hogy naponta nagy mennyiségű élelmet főztek meg és osztották ki. A közvélekedéssel ellentétesen meggyőződésem volt, hogy sohasem volt irányvonal a szándékos éheztetés. Ezt megerősítette a jól táplált foglyok nagy száma. Miért szenvedett hát oly sok ember alultápláltságban?... A belseni állapot fő okai a betegség, a központi hatóság részéről elrendelt túlzsúfoltság, a barakkokon belül a törvény és rend hiánya, valamint a hiányos élelmiszer-, víz- és gyógyszerkészletek voltak.

Amikor értékelni szándékozunk a Belsenben tapasztalt állapotok okait, óvatosan kell kezelni a borzalmas vizuális látványt, és ismerni kell a kiéhezett emberek holttesteinek tömegét bemutató propaganda céljait."

A gázkamra mítosza

Néhány történész és egykori fogoly azt állította, hogy Bergen-Belsenben a zsidókat gázkamrákba vitték meghalni. Például egy „tekintélyes" mű, amelyet röviddel a háború után tettek közzé „A History of World War II" címmel így tájékoztatta az olvasóit: **„Belsenben Kramer (parancsnok) egy zenekart tartott fenn, hogy játsszon neki bécsi muzsikát, mialatt a kiszemelt gyermekeket elszakítják anyjuktól és elevenen elégetik. A gázkamrák naponta ezreket öltek meg."**

Max Dimont zsidó történész a „Jews, God and History" című könyvében Bergen-Belsen-i „gázkamrákról" írt. Ez a félhivatalos mű, amelyet Lengyelországban 1981-ben tettek közzé, azt állította, hogy Belsenben nőket és gyermekeket „vittek gázkamrákba".

Az Associated Press hírügynökség 1945-ben ezt jelentette:

„Lüneburgban (Németország) egy zsidó orvos, tanúskodván 45 férfinak és nőnek Belsenben és Auschwitzban elkövetett háborús bűnei perében, azt mondta, hogy a lengyelországi Lodz teljes gettóját képviselő 80 000 zsidót egyetlen éjszakán elgázosították és elevenen elégették a belseni táborban."

Ötven évvel később Robert Daniell, a tábort felszabadító Brit Hadsereg századosa úgy emlékezett, hogy látott ott „gázkamrákat".

Évekkel a háború után Robert Spitz, egy magyarországi zsidó úgy emlékezett, hogy 1945. februárjában Belsenben zuhanyozott: „… Élvezetes volt. Akkor nem tudtam, hogy más zuhanyozók is voltak ugyanabban az épületben, ahol víz helyett gáz jött a csőből."

Egy másik egykori fogoly, Mosé Peer arra emlékezett, hogy 11 éves korában csodálatosan megmenekült a haláltól a táborban. Egy kanadai újságíróval folytatott interjú keretében, 1993-ban, a franciaországi születésű Peer azt állította, hogy „őt legalább hatszor küldték be a (belseni) kamrába". Az újságíró így folytatta a beszámolót: **„Ő ezt minden alkalommal túlélte, borzalommal figyelve, hogy a vele együtt elgázosított nők és gyermekek összeesnek és meghalnak. Peer a mai napig nem tudja, hogyan volt képes életben maradni."** Arra törekedvén, hogy a csodát megmagyarázza, Peer eltűnődve ezt mondta: **„Lehet, hogy a gyermekek jobban ellenállnak, nem tudom."** (Noha Peer szerint „Bergen-Belsen rosszabb volt, mint Auschwitz", elismerte, hogy ő, öccse és nővére, akiket a táborba 1944-ben deportáltak, mindnyájan valamiképp életben maradtak.)

Az ilyen gázkamramesék teljesen fantasztikusak. 1960-ban Martin Broszat történész nyilvánosan elvetette a belseni gázkamra-történetet. Napjainkban már egyetlen valódi történész sem támasztja alá az ilyen meséket.

A halálesetek túlbecsült száma

A Bergen-Belsenben elhunytak száma az évek folyamán tekintélyesen megnőtt. Sok becslés felelőtlen túlzás volt. Tipikus egy 1985. évi New York Daily News-jelentés, amely olvasóival azt közölte, hogy „valószínűleg 100 000 ember halt meg Bergen-Belsenben". Egy hivatalos német kormányzati kiadvány 1990-ben kijelentette, hogy „több mint 50 000 embert gyilkoltak meg" a belseni táborban, német uralom alatt, és „további 13 000 halt meg a felszabadítás utáni első hetekben".

Közelebb áll az igazsághoz az Encyclopaedia Judaica, amely szerint 37 000 ember halt meg a táborban a brit hatalomátvétel előtt, és másik 14 000 utána.

Bármennyi is a halottak száma, Belsen áldozatait nem „gyilkolták meg", és a tábor nem volt „megsemmisítő központ".

A feketepiac központja

1945-től 1950-ig, a tábor végleges bezárásáig, a britek a menekült európai zsidók számára tartották fenn a belseni tábort. Ez alatt a tábor újból hírhedtté vált, mint jelentős európai központi feketepiac. A belseni zsidók „koronázatlan királya" Jossl (Josef) Rosensaft volt, aki az illegális kereskedésből félelmetes profitra tett szert. Rosensaftot különböző táborokba internálták, közöttük Auschwitzba, mielőtt a belseni táborba érkezett volna 1945 áprilisában.

Sir Frederick Morgan brit altábornagy, az UNRRA-nak, vagyis a háború után Németországban élő „hontalan személyek" ENSZ-hez tartozó segélyszervezetének feje így írt emlékiratában:

„Cionista védnökség alatt létezett Belsenben egy hatalmas illegális kereskedelmi szervezet, világszerte működő részlegeivel, amelyek különböző árukkal, mindenekelőtt nemesfémmel és drágakövekkel foglalkoztak. Az árukat titkosan jelzett konténerekben, 'UNRRA' jelzéssel importálták az önkéntes zsidó ügynökségekhez."

Hagyaték

Egyfajta emlék-központként jelenleg számos turistát vonz minden évben a tábor helye. Nem meglepő, hogy Bergen 13 000 lakosa nem nagyon örül városa rossz hírnevének. A polgárok arról számolnak be, hogy a külországokban tett látogatásaik alatt „gyilkosoknak" nevezik őket.

Az eltitkolt (bár nyomasztó) történelmi valóság éles ellentétben áll Belsen széleskörűen elfogadott képével, amely lényegében a gyűlölködő háborús propaganda terméke. Valójában a Bergen-Belsen-történet az egész holocaust-történet miniatűr tükrének tekinthető.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Günter Deckert tudósítása:

„A NÉMET JEANNE D'ARC" PER

Sylvia Stolz ügyvédnő a Mannheimi Kerületi Bíróság előtt

2007. november – 2008. január. III. befejező rész

„Aki elárulja a régi kötelességét ma, el fogja árulni az új kötelességét holnap."

Tizenkettedik nap (2008. január 7.)

A 9 óra 30 percre kitűzött tárgyalás 9 óra 34 perckor kezdődik. Glenz bejelenti, hogy a Sylvia ellen a vádiratban szereplő bűncselekményekhez a Bíróság most hozzáteszi az öt személy elleni „korlátozás" vádját. (Ez azzal kapcsolatos, hogy Sylvia a tárgyalás elején rámutatott arra: a nemzetközi jog értelmében a Birodalom törvényei még mindig érvényben vannak, mivel sohasem írtak alá békeszerződést, nem szerkesztettek új Alkotmányt, és ilyet nem hagyott jóvá a német nép népszavazással. A háború alatti 1944-es törvények szerint a „németellenes tevékenységek" halállal büntethetők. Világos, hogy a vazallus német kormány reagál arra, hogy Sylvia rámutat legitimitásának hiányára.)

Miután Glenz lediktálja ezt a bejelentést a bírósági történésznek, megkérdezi a védelmet, vannak-e további indítványaik, kérelmeik.

9 óra 35 perckor Sylvia bejelenti, hogy szólni óhajt Glenz „szájkosár"-határozata ellen, amely megtiltotta neki, hogy folytassa Meinerzhagen kérdezését. A feszült, ideges Glenz igényli, hogy Sylvia nyújtsa be írásban a reagálását. Sylvia biztosítja őt, hogy reagálásának semmi köze a „holocaust"-hoz, de Glenz még mindig ragaszkodik az írásos reagáláshoz és hivatkozik a Bíróság „szájkosár"-határozatára. Sylviának a reagálást most kell beadnia. Írásos reagálását ezzel a kommentárral nyújtja be: **„Ön most még egy kis kiigazítástól is fél."** Erre Glenz: „Csak adja át nekem!" Ezután Sylviát támogatva Bock közbeszól: megjegyzi, hogy a közönségnek joga van hallani a kiigazítást. De Glenz fontosabbnak tartja a maga irányelvét: „Siettetni az eljárást!"

Glenz 10 perces szünetet rendel el. Szünet után kihirdeti: „A válasz még mindig: NEM!" Mindent írásos formában kell benyújtani, kivétel nélkül. Sylvia ragaszkodik ahhoz, hogy erre a határozatra is reagáljon. Glenz újabb 10 perces szünetet rendel el. Utána a határozat természetesen: NEM. 10 óra 22 perckor a Bíróság újra visszavonul és megtárgyal egy másik reagálást. Bocknak ugyanis megengedték, hogy ezt az egyet szóban terjessze elő, mivel a Bíróság nem rakott rá „szájkosarat".

A Bíróság határozata: amit Bock beterjesztett, nem ok arra, hogy a Bíróság a határozatát módosítsa.

Majd Sylvia egy másik írásos reagálást terjeszt be a Meinerzhagen 2007. december 11-i, megkísérelt kikérdezésével kapcsolatos bírósági határozatra vonatkozóan. Be akar olvasni a jegyzőkönyvbe kiegészítő dokumentumokat Meinerzhagennek a Zündel-per során hozott, jogsértő, erőszakos határozataival kapcsolatban. Glenz azonnal nemmel válaszol. Mindent írásban kell benyújtani! Nincs kivétel! A Bíróság nem látja értelmét újabb határozatnak!

Mindenki számára világos, hogy Glenz egyre gorombább és zsarnokibb, és a többi bíró őt követő vazallus. Nyilvánvaló, hogy be akarják fejezni a pert és kihirdetni az ítéletet, amelyet mindannyian kezdettől fogva ismernek.

Most hosszabb suttogás következik Glenz, Bock és az előadó bíró között. Jelentős, hogy a suttogásba sohasem vonják be a többi bírót. Sylvia ennyit meghal a suttogásból: **„Ez volt a legszokatlanabb per."** Ez hangos nevetést vált ki a közönségből.

Sylvia 10 óra 32 perckor benyújt egy írásos reagálást Meinerzhagen törvényértő pervezetésével kapcsolatban, és ezt a megjegyzést fűzi hozzá, Glenznek címezve: **„Ön felelős mindenért, amit itt tesz."** Erre Glenz megkérdezi: **„Mit akar ezzel mondani?"** Sylvia válasza: **„Csak azt, amit mondok."** Majd benyújt egy másik reagálást is, ami nem a „holocaust"-tal, hanem a 2007. november 29-i bírósági határozattal kap-

csolatos, amely nem engedte meg neki előterjesztésének folytatását. Glenz felszólítja Sylviát, hogy adja át. Mire Sylvia: **„Ez helyesbítés, mivel a bírósági jegyzőkönyvben a tények értelmezése rossz.”** Glenz: „Csak adja át most!” Sylvia: **„Ön ugyanúgy ismétli önmagát, mint amikor elutasítja a bizonyítékokra vonatkozó indítványokat!”** Ez utóbbi megjegyzés még hangosabb nevetést vált ki a közönségből. Glenz nem reagál erre, de az előadó bíró méregbe kezd jönni. Glenz Sylviának: „Adja át!” Sylvia nem engedi magát eltéríteni és folytatja érvei felsorolását. Majd kifejti a BTK 130.§-ának törvénytelen voltát. Glenz itt is azt mondja: „Adja be írásban!” 10 óra 43 perckor Glenz szünetet rendel el 12 óráig, hogy a Bíróság „véleményezhesse” a Sylvia által átadott, mintegy 100 oldalnyi írásos indítványt.

Szünet után Glenz ebédszünetet rendel el 3 óráig. 3 óra után Glenz a szokásos okokra hivatkozva elutasítja Sylvia két reagálását. Hozzáteszi, hogy a Bíróság nem fejezte be a többi megvitatását, és a határozatot holnap hirdeti ki. Ezzel a tárgyalás erre a napra véget ér.

Tizenharmadik nap (2008. január 8.)

A tárgyalás 9 óra 8 perckor kezdődik. Glenz bejelenti, hogy az egyes bírók még nem olvasták végig Sylvia összes reagálását, tehát azok még nem kerülhetnek jegyzőkönyvbe, Grossmann ügyész sem végzett vele. A bírói határozat: „NEM”. Az indoklás az ismert frázisok felsorolása. Az összes többi indítványt és módosítást be kell adni 11 óráig. Hozzáteszi, az, hogy a Bíróság elutasította az indítványokat és reagálásokat, nem jelenti azt, hogy a Bíróság elhanyagolja azt a kötelességét, hogy fel kell tárnia az összes tényt. A bizonyítékok meghallgatása ezzel véglegesen befejeződött. Grossmann államügyészé a szó.

Bevezetésként Grossmann kijelenti, hogy **a „holocaust” „történelmi tény”. „Könyvtárakat tölt meg az erre vonatkozó irodalom”**, bennük a német és külföldi bíróságok ítéletei, amelyeket „komoly történelmi írások” támasztanak alá.

Azt állítja, hogy a Karlsruhei Német Legfelsőbb Bíróság **„holocaust”-tal kapcsolatos rendelkezése, a „kézzelfogható nyilvánvalóság” tana (ami azt jelenti: „mindenki tudja, hogy az igaz, tehát nem szorul bizonyításra”) „évtizedeken át folyó kutatás eredménye”.** Azt mondja, hogy Saul Friedlander „Die Jahre der Vernichtung” (A megsemmisítés évei) című könyve (München, 2006.) részletesen kifejti a „kézzelfogható nyilvánvalóságot”.

Bock engedélyt kap szólásra és engedélyt kér további indítványok előterjesztésére. A Bíróság 11 óráig visszavonul.

Utána Sylvia három indítványt terjeszt be, és engedélyt kér azok kifejtésére, de Glenz az engedélyt ismét megtagadja, és kijelenti, hogy mindent írásban kér. Bock is benyújt egy indítványt, és amikor Glenz rámutat, hogy már tegnap megmondta, hogy a továbbiakban nem fogad el több indítványt, Bock Adenauer ismert szellemes mondását idézi: **„Miért szeretném azokat az ostoba megjegyzéseket, amiket tegnap tettem.”**

Hozzáteszi, hogy a további indítványok benyújtásának szóbeli tilalma Sylviára vonatkozott, nem őrá. Glenznek el kell fogadnia ezt, és nem szakítja félbe Bockot, aki a korszak történelmében jártas szakértőt kér a „holocaust” áldozatainak rendkívül eltúlzott számával kapcsolatos probléma tisztázására, mivel az utóbbi években a hivatalos szám állandóan csökken, még a „fősodor” történészeinek műveiben is.

Glenz ismét elrendeli, hogy mindegyik bíró olvassa el Sylvia utóbbi reagálásait, amelyek közül az egyik a Friedlander-könyvvel foglalkozik. Majd suttogás következik Glenz és „jobb keze”, az előadó bíró között, és Glenz ebédszünetet rendel el 1 óráig.

Ebéd után a nagy bírósági teremben folytatódik a tárgyalás. Glenz bejelenti, hogy a Bíróság elutasítja Bock indítványát, a szokásos érvek alapján. Majd két további indítványt is automatikusan elutasít.

Glenz bíró kéri, hogy Grossmann ügyész ismételje el a „holocaust”-tal kapcsolatos megjegyzéseit. Grossmann az ismétlést az **„államilag szervezett és kivitelezett tömeggyilkosság”** „díszítő” frázissal fűszerezi. Azután pontról pontra végigmegy a vádiraton, az Államügyészség teljes politikai részlegének e mestermunkáján. Összesen 11 ponttal foglalkozik. A Bírósággal egyetértve a 2. és a 3. pontot, valamint a 10. és 11. pontot mint „cselekvési egységben elkövetett” bűncselekményeket összevonja.

Külön említi, hogy Sylvia Horst Mahlert jogi segítőjének alkalmazta. Ezt jogellenesnek nevezi, mivel Mahlert ideiglenesen eltiltották az ügyvédi ténykedéstől. Megemlíti a német kormány becsmérlését; az „OMF” kifejezés sűrű ismétlését; a bírósági eljárás „akadályozását” a Zündel-perben; a Bíróság „korlátozását”; a bírósági eljárásnak a közbeszólásaival való ismételt félbeszakítását; azt, hogy nem hajlandó elismerni a „Német Szövetségi Köztársaság” legitimitását; azt, hogy helytelen kifejezéseket használt a jogorvoslati kérelmében a Zündel-perből való kizárásával kapcsolatban; a Potsdami Megyei Bíróság előtt tanúsított magatartását a Reineke-perben; a „holocaust” többszöri tagadását és a „német gondolkodással szembenálló, zsidó gondolkodással „kapcsolatos” Mahler-szövegnek a jogorvoslati kérelméhez való csatolását.

Grossmann szerint a német nyilvánosság megrökönyödve áll Sylvia viselkedése és megnyilatkozásai láttán. Képzeljenek el ilyen magatartást egy ügyvédtől, egy bírósági szervtől, az igazságosság keresőjétől! Sylviának elferdült elgondolása van Németországról és az emberiségről. Ő „fanatikus antiszemita”, aki elveti a „holocaust”-pereket, mint „képzelgéseket”. De ő maga az, aki a hamis elképzelések világában él. Sylviát azzal vádolja meg, hogy „állandósítja Németország szégyenét”, „feje tetejére állítja a történelmet”, és „az áldozatokat festi le bűnösöknek”.

Vádolja Sylviát azon állítása miatt is, hogy a zsidók találták ki a „holocaust”-ot, miközben tagadja, hogy a nemzetiszocialisták megpróbálták meggyilkolni az összes zsidót. Itt a közönség nem tetszést kifejező morajlása teljesen hangossá válik. Grossmann a közönség felé fordulva Sylviát **„önjelölt kis rasszista vezetőnek”** nevezi. Sylvia felé fordulva azt mondja, hogy Sylvia **„az égő zsinagógák Németországát akarja!”**

A terem ismét megtelik a **„szégyentelen csirkefogó”** és más hasonló, felháborodott bekiabálásokkal. **Grossmann szerint Sylvia népirtó Németországot akar, de számára szerencsétlenül a nemzetiszocializmus a „holocaust” következtében „döglött egér”, és ezért akarja ő tisztára mosni a nemzetiszocializmust. Grossmann haragja az őrjöngésig fokozódik,** de még mindig nem képes gyertyát tartani Meinerzhagennek, amikor egy ítélet ésszerű magyarázatára kerül sor.

Azután megpróbál idézni a Bibliából, de az idézetet elferdíti: „Minden háború kezdetén ott áll az Ige.” Meglehetősen meglepő módon elismeri, hogy „különböző országok a 'holocaust' témájával különböző módon foglalkoznak”.

Azután megvédi Németországnak a „holocaust” tagadása elleni törvényeit, mondván, hogy **„Németország adósa a történelemnek”.** Majd felsorolja a Sylvia ítéletével kapcsolatos indítványait:

A vádirat 1. pontjával kapcsolatban 4 hónap;
A 2. és 3. ponttal kapcsolatban 18 hónap;
A 4. ponttal kapcsolatban 15 hónap;
Az 5. ponttal kapcsolatban 9 hónap;
A 6. ponttal kapcsolatban 12 hónap;
A 7. ponttal kapcsolatban 9 hónap;
A 8. ponttal kapcsolatban 8 hónap;
A 9. ponttal kapcsolatban 9 hónap;
A 10. és 11. ponttal kapcsolatban 12 hónap.
Összesen 96 hónap!

Ráadásul Grossmann 5 év foglalkozástól való eltiltást kér, gyakorlatilag azonnal, a „holocaust” tagadásának valószínűsége miatt. Egyre erősödő hangon fejezi be 2 óra 33 perckor a vádbeszédét. A hallgatóság megjegyzései egyáltalán nem hízelgőek.

Ezután Glenz megkérdezi Bocktól, óhajt-e beszélni. Bock most elåll a szólástól; azt mondja, át akarja tanulmányozni az anyag lényegét és meg akarja fontolni az államügyész vádbeszédét. Glenz bíró egy kicsit hosszasabban suttog az előadó bíróval, majd bejelenti, hogy a tárgyalás erre a napra véget ért.

Tizennegyedik nap (2008. január 10.)

A tárgyalás 9 óra 22 perckor kezdődik. Sylvia és Bock bejelenti, hogy három indítványt akarnak beterjeszteni:

1. Egy cikket a zsidóságról;
2. Sylviának a nemzetiszocializmushoz való viszonyáról;
3. egy cikket a Zündel-perről, amely megjelent a Frankfurter Allgemeine Zeitungban "Der lange, kurze Weg…" (A hosszú, rövid út…) címmel, V. Zastrow szerzőtől.

Sylvia összegzi kifogásait az államügyész vádbeszédében előforduló mulasztásokkal és félremagyarázásokkal kapcsolatban. A látogatók kedvéért megpróbál tisztességet és nyitottságot vinni ebbe az eljárásba, és jellemezni számukra a bizonyítékokkal kapcsolatos indítványokat, amelyeket Glenz nem fog neki engedni jegyzőkönyvbe olvasni. Ezzel megkezdődik a szokásos játszma közte és Glenz között: „Nyújtsa be írásban!” „Adja ide nekem!” Sylvia nyugodt marad és nem hagyja magát eltéríteni, még akkor sem, amikor Glenz elcsavarja előle a mikrofont. Folytatja beszédét egészen addig, amíg Glenz ismét azzal fenyegeti, hogy eltiltja a beszédtől. Akkor hirtelen átadja az indítványt Glenznek, miközben folytatja beszédét. Ekkor Glenz úgy intézkedik, hogy a fénymásolatokat készítsék el és osszák szét a Bíróság tagjainak.

Kilenc óra 30 perckor Bock elkezdi védőbeszédét. Bevezetőül emlékeztet Andersen szép meséjére a király új ruhájáról, és elmondja, hogy ezt a történetet a szülők szokták mesélni a gyermekeiknek… Bock szerint ez a Bíróság a király szerepét játssza, míg azok, akik azt vallják, hogy hisznek a „holocaust”-ban, a király kíséretének szerepét alakítják, „politikailag korrekt” módon viselkedve. Sylvia természetesen a gyermek, aki hangosan és tisztán kiáltja: **„A király meztelen!”**

Bock rámutat, hogy Grossmann szerint Sylvia minden vádpontban bűnös. A vádpontok a következők:

1. vádpont: Horst Mahlerre, mint Sylvia segítőjére vonatkozóan. A 145c.§ szerint ez nem bűncselekmény. Bock azt mondja, hogy ő maga is gyakran tárgyal Horst Mahlerrel jogi problémákról, és praxisában alkalmilag felhasználja Mahler javaslatait. Ez nem büntethető cselekmény, következésképpen nem érvényes vádpont.

2. vádpont: Sylvia használta a „Heil Hitler” köszöntést. Bock rámutat, hogy a Bíróság nem bizonyította azt az állítást, hogy Sylvia feltette ezt a köszöntést az internetre. Nagyon sokan feltehették oda ezt a köszöntést, köztük ő maga (Bock) is. Azt mondja, hogy Sylvia nem tette közzé az üzenetet és nem küldte el Meinerzhagen Bíróságára. A nyilvános cselekvés büntetőjogi eleme egyszerűen nem létezik. A saját otthonában mindenkinek szabad „Heil Hitler”-t mondania, és vannak, akiknek a falán Hitler képe lóg. Ezért ez nem érvényes vádpont.

3. vádpont: Bock rámutat, hogy ennek a Bíróságnak nagyon pontosan kellene értelmeznie a BTK 130.§-át, amelyből árad az elnyomás és a zsarnokság, és ez folyamatos emlékeztető a német politikai és erkölcsi ínségre. Mindnyájan ismerjük a régi szólást: **„Akinek a kenyerét eszem, annak dalát zengem.”** És Grossmann államügyésznek nagyon hangos az éneke!

4. vádpont: A Lüneburgi Per. Ez Dr. R. Hennig pere volt a kormány gyalázásáért. Őt 9 hónap börtönre ítélték és 6 hónap után feltételesen szabadlábra helyezték. Bock azt mondja, hogy vizsgálatot végzett 2007 decemberében, és a Kerületi Bíróság elnöklő bírója arról tájékoztatta, hogy 18 hónap telt el a per óta, és még nem nyújtottak be vádiratot Sylvia ellen. A jelek szerint azok nem sietnek! Ha a bíró igazat mondott, akkor ez nem lehet vádpont Sylvia vádiratában.

5. vádpont: Az államügyész szerint Sylviát Horst Mahler agymosásnak vetette alá. Ha ez igaz, akkor ez nemcsak csökkenti Sylvia bűnösségét, hanem teljesen fel is menti őt.

6. vádpont: Az államügyész szerint Sylvia „agresszív antiszemitizmust” képvisel. Bock rámutat, hogy ez vagy igaz, vagy nem, de ha igaz is, nem büntethető, tehát nem érvényes vádpont.

7. vádpont: Bock megjegyzi, hogy az államügyész szerint Sylvia bűnösségét növeli az a tény, hogy nézetei és megjegyzései ismertté lettek külföldön. Azt mondja, hogy ez azt bizonyítja: az ügyész nem ismeri eléggé a jogot, ha ilyen vádpontot illeszt a vádiratba. Az ügyvédnek éppen az a feladata, hogy megakadályozza: ügyfele kárára hibás ítéletet mondjanak ki. Hogyan háríthat el egy ügyvéd ilyen ítéletet? Bizonyítékokra vonatkozó indítványokat nyújt be, hogy ellensúlyozza a vádat állítólag megalapozó „kézzelfogható nyilvánvalóságot”.

Az ügyvéd ezt úgy hajtja végre, hogy olyan új vizsgálati eredményeket terjeszt elő, mint amilyen Fritjof cikke. Mindazonáltal a Német Szövetségi Köztársaság jelenlegi jogszabálya értelmében az ügyvédet meg kell büntetni a bizonyítékokra vonatkozó indítványok és a bizonyított tények előterjesztéséért. Azt mondja, hogy ez a bírósági indoklás. Az, hogy a Bíróság Fritjof Meyer cikkét egy – bizonyítékokra vonatkozó indítvánnyal összefüggésben – utasítja el, jellemző a Bíróság eljárására. **Noha a „fősodorhoz” tartozó Meyer történész eljut egy fél milliónál kisebb (zsidókat és nem zsidókat felölelő) áldozat számáig, a Bíróság még mindig ragaszkodik a „több millió zsidó” számadathoz.** Az indítványok elutasításának ezt az indoklást „felületesnek és elfogadhatatlannak” nevezte. Ez a makacs és ésszerűtlen ragaszkodás a divatja múlt „kézzelfogható nyilvánvalóság” számadataihoz, megfosztja a vádlottat minden védelemtől!

Ez után Bock a BTK 260.§-ának 3. bek. értelmében indítványozza az eljárás felfüggesztését, mivel a tisztázás nem lehetséges, és az eljárás nem nevezhető tisztességes pernek. Abban az esetben, ha a Bíróság nem hajlandó felfüggeszteni az eljárást, akkor azt kéri és indítványozza, hogy legyen felmentve Sylvia védelmének szakmai kötelességétől, mert nem akar fügefalevél lenni egy szégyenteljes, becstelen kirakatperben. Rámutat arra, hogy az ő felmentése nem veszélyeztetné a pert, mivel a Bíróság kinevezett egy másik ügyvédet, számolva ezzel a helyzettel. Követeli a Bíróság azonnali határozatát, és 9 óra 55 perckor befejezi védőbeszédét, **amelyet a hallgatóság jól megérdemelt tapsa követ.**

Glenz fenyegetően néz a közönségre és figyelmezteti őket, hogy visszavonja jelenlétük engedélyezését. De nem foganatosít ellenük korlátozó rendszabályokat. Majd szünetet rendel el.

10 óra 49 perckor folytatódik a per. Glenz bíró megkérdezi a Bíróság összes tagját, hogy „tudomásul vették-e” Sylvia és Bock indítványait és magyarázatait, mire mindannyian igennel válaszolnak. Ezután következik Glenz elkerülhetetlen, várt, rosszindulatú és hosszan elnyújtott „nem”-e. Mint mindig, mindent elutasít. Bocknak azt mondja, hogy nem hajlandó felmenteni kötelességei alól, mert nem lát erre okot. Szerinte a Legfelsőbb Bíróság különbséget tesz a 130.§ alá tartozó perek és a védőügyvédek ténykedései között.

10 óra 51 perckor a bíróság által kijelölt ügyvéd kezd ▶

beszélni. Védőbeszédében Sylvia ellenvetéseire támaszkodva azzal kezdi, hogy kijelenti: néhány évvel idősebb, mint Sylvia. Azt mondja, hogy csupán megfigyelőként vett részt a per alatt, mivel Sylvia nem tudott vagy nem akart bízni benne. Hozzáteszi, hogy mindazonáltal erőfeszítést tesz Sylvia védelmében, **„mert az a kötelessége, hogy megvédjen mindenkit”.** Azt nagyon világossá teszi, hogy **„azok közösségéhez tartozik, akik hisznek a holocaustban”.** Ő valójában „nagy holocaustozó”, mert aláírja ennek a hitnek „klasszikus, hivatalos” és politikailag korrekt változatát.

Sylviát a jogi hivatás természetének mélységes, alapvető félreértésével vádolja. Azt mondja, hogy Sylvia ezt úgy fogja fel, mintha ez „az ügyfele érdekében a végsőkig vívott küzdelem lenne”. Egy sereg jogi közhelyet és idézetet sorol fel, mielőtt visszatér a „Stolz-ügy” témájára. **Azt mondja, hogy a Zündel-perben Sylvia úgy viselkedett, mint egy őrült. Azután az őrült szót a „megtévesztett személy” kifejezésre javítja, utalva Sylvia érvelésére a szükséghelyzetben nyújtandó védelemmel kapcsolatban. Bejelenti, hogy Sylvia rabja egy tévedésnek azzal kapcsolatban, ami nincs megengedve és ami könnyen elkerülhető lett volna, mivel Sylvia jártas a jogban. Sylviát meggyőződéses bűnelkövetőnek nevezi, akit Horst Mahler befolyásolt és manipulált. Azt mondja, hogy Sylviának az egész tárgyalás alatti viselkedését a látogatók egyik csoportja irányította, akik körében Mahler ült: az irányítás valójában a tárgyalóterem hátsó részéből jött az asztalhoz, ahol Sylvia ült.** A Bíróság által kijelölt ügyvéd 11 óra 7 perckor fejezi be előadását, azzal, **hogy ő Sylviát tragikus alaknak tekinti, és reméli, hogy ezzel alapot adott a Bíróságnak „az ítélet enyhítéséhez”.** A Bíróságtól kijelölt védők olyanok, mint ez, vádlókra van szükségük. Glenz most megkérdezi a Bíróság tagjaitól, hogy náluk vannak-e azoknak az indítványoknak a másolatai, amelyeket ma reggel Sylvia és Bock benyújtott. Amikor az illetők igenlően válaszolnak, ebédszünetet rendel el.

A délutáni ülés elején a Bíróság minden tagja Glenz kérdésére úgy nyilatkozik, hogy „tudomásul vette” Sylvia dokumentumait. 1 óra 12 perckor Sylvia megkezdi beszédét az utolsó szó jogán.

Azzal kezdi, hogy azokat a megjegyzéseket tárgyalja, amelyeket a Bíróság által kinevezett ügyvéd tett az ő ellenvetéseire. **Ezeket a „bírósági etikettben történő csalásnak” nevezi, ahol a párt tagjai a rivális párt tagjainak mutatják magukat, hogy e pártba szivárogva annak határozatait szabotálják.** Sylvia részletesen leírja az együttműködést az ügyész és az úgynevezett védőügyvéd között. **Azt mondja, hogy a kinevezett védője úgy tevékedett, mint „második ügyész”, eljátszva a rá osztott szerepet.** Vizsgálatot követel és az eljárás felfüggesztését kéri hétfőig. Glenz szünetet rendel el 1 óra 30 percig.

1 óra 33 perckor — mint mindig — elutasítja Sylvia indítványát, mondván: Sylvia **„összeesküvési elmélete” „excentrikus és alaptalan”.** Sylvia fénymásolatot kér erről a határozatról, és Glenz kijelenti „fog kapni egyet később”.

Azután Sylvia kifejti, hogy **nem vádlottnak látta magát e perben, hanem egyfajta ügyésznek, vádlónak, Németország legitim kormányának védelmében.**

„Mint vádló a Birodalom érdekében” a német nép elleni kulturális népirtással vádolja a Negyedik Legfőbb Büntető Bíróságot. Azt mondja, hogy a Bíróság a „holocaust” bunkósbotjával torzítja és nyomja el az igazságot, űz gúnyt az igazságszolgáltatásból. Az ő pere világossá tette a „holocaust-tagadás” üldözésének bűnügyi képtelenségét. Hogyan tagadhat valaki olyasmit, ami sohasem létezett? Azt mondja, hogy ez az egész eljárás úgy kezdődött, mint egy kirakatper a rendkívüli Bíróságon, és sohasem jutott tovább ezen a ponton. A fő eljárásokat „füsttel és tükrökkel” vetítették ki, és a „holocaust” meséjét leplezetlen erőszakkal erőltették. Megállapítja, hogy a Bíróság szándéka a német nép végső kiirtása és a lélek nélküli fogyasztók keresztezett fajú, kulturálatlan népével való helyettesítése.

Azt mondja, bízik benne, hogy sikerült bemutatni az egész világnak ezt a Bíróságot mint ügynököt, mint a német nép ellenségét. Ez a Bíróság a jog nyílt, vérlázító megsértésével fut az igazság elől. „A bírósági eljárással való visszaélés” cinikus ürügyével forgó imamalomként szüntelenül elutasította a bizonyítékokkal kapcsolatos összes indítványt. Tény, hogy a Bíróság egyetlen bizonyíték bemutatását sem engedte meg a védelemnek! Sylvia bizonyítja, hogy a szubjektív állításokat elfogadták, mintha azok objektív mutatók lennének. Ahogy kezdetben már rámutatott: a vádirata már tartalmazta az egész tárgyalást. Reméli, hogy a német nép egy nap ezt az áruló Bíróságot az igazságszolgáltatás elé fogja állítani.

Leírja, hogy a védelem arra kényszerült, hogy elfogadja a vádirat tartalmát, ami oda vezetett, hogy a Bíróság által vágyva vágyott ítélet elkerülhetetlen következmény lett. Tárgyi bizonyíték híján a Bíróság arra az infantilis határozatára támaszkodott, hogy „az eljárással való visszaélés” bűncselekmény”. Ennek a bírósági bűvészmutatványnak köszönhetően nem vélelmezték az ártatlanságot, így a Bíróságnak nem kellett bizonyítania a bűnösséget. A Bíróság mindvégig azt színlelte, hogy nincs ideje feltárásra. Glenz bíró számára a „feltárás” semmi egyebet nem jelent, mint a személyes adatok összegyűjtését, az életrajz összeállítását és annak megállapítását, hogy az állításokat tényleg kimondták, vagy leírták-e. Ez volt minden! A Bíróság még arra sem törekedett, hogy a látszatot fenntartsa. Mindez a jogi eljárás nyilvánvaló megsértése, a jog teljes semmibevétele. Ehhez járul, hogy a védelmet arra kényszerítették, hogy alkalmazkodjon és azonnal engedelmeskedjen. A Bíróság folyamatosan és könyörtelenül a „kézzelfogható nyilvánvalóság” tanára hivatkozott, és sohasem engedte, hogy a védelem rámutasson: Legfelsőbb Bíróság még mindig nem döntött a 130. § alkotmányosságáról.

Megkérdezi: mire utal Grossmann, amikor „hazai és külföldi ítéleteket” említ? Lehet, hogy a nürnbergi kirakatperre utal? A Szövetségesek Katonai Törvényszéke nem volt egyéb, mint háború utáni talmudi inkvizíció, amelyet a német nép ellenségei folytattak. Ott a tanúkat sohasem lehetett megkérdőjelezni, vagy hitelességükben kételkedni.

Sylvia rámutat, hogy az állandóan emlegetett „történelmi egyetértést” csak a nonkonformisták üldözésével és az egyet nem értők kizárásával lehetett elérni, mind Németországban, mind külföldön. Megjegyzi, hogy Grossmann a nemzetiszocializmust a „holocaust” rátapadt stigmája miatt „döglött egér”-nek nevezte. De ez a stigma nem meglepő, mivel a nemzetiszocializmust mindig negatív módon ábrázolták, míg a németeket mint a gonosztevők népét bélyegezték meg. Az olyan emberek, mint Grossmann, mit tennének a „holocaust” hivatalosan kötelező szép meséje nélkül? Az ő pere ismét bebizonyította, hogy a politikai világhatalmak a „holocaust”-játszmában – vagy a „holocaust-iparban” – érdekeltek. Ez magyarázza, hogy a háború befejezése után 63 évvel még mindig tilos a történelmi kutatás. A Németországban folyamatban lévő intellektuális elnyomás példájaként Sylvia utal a „Hermann-ügyre”, amelyben egy népszerű kommentátort vettek tűz alá, mert a nemzetiszocializmusnak olyan pozitív vonatkozásaira utalt, mint a családpolitikája és az autóutak építése.

Sylvia bebizonyítja, hogy a Bíróság eljárási rendszere rendkívül egyszerű. A bizonyítékokkal kapcsolatos indítványok elutasításából áll, mondván: azok „visszaélések a bírósági eljárással” s így bűncselekmények. Az ügyész vádbeszéde pedig jogi szempontból minden kritikán aluli volt: nem volt egyéb, mint a legtisztább rágalom és visszaélés.

Azután rámutat, hogy milyen hatalmas érdekeltségek húznak hasznot abból, hogy állandó propagandájukkal, agymosásukkal a német társadalomba negatív önképet vésnek. Ha a németek olyan rosszak lennének, amilyennek Grossmann lefestette őket, őt már régen elevenen megnyúzták volna. Itt Glenz félbeszakítja és lediktálja szavait az előadó bírónak azzal, hogy vezesse be a jegyzőkönyvbe, és figyelmezteti Sylviát, hogy ne tegyen további büntethető megjegyzéseket.

Sylvia rámutat, hogy a jelenlegi talmudi inkvizíció alatt mindenki, aki felhívja a figyelmet a zsidóság romboló magatartására, büntethető. Glenz azt mondja az előadó bírónak, hogy írja le ezt a megjegyzést is. **Sylvia megjegyzi, hogy napjainkban senkinek sem engednek meg kimondani semmit sem, ami a legkisebb mértékben hátrányos a zsidókra, ennek ellenére a németországi helyzet megváltoztatása és megjavítása felé az első szükséges lépés betegségünk okának felismerése. Megjegyzi, hogy Horst Mahler írásai bizonyítékul szolgálnak erre, és ő (Sylvia) ki fog állni emellett.** Glenz utasítja az előadó bírót: „Írja fel ezt is!”

A rettenthetetlen Sylvia folytatja beszédét és megjegyzi, hogy Németország jelenleg a világzsidóság igája alatt él. Glenz megfenyegeti: „Félbe fogjuk szakítani az utolsó szó jogán való beszédét, ha…” De Sylvia figyelmen kívül hagyja, és azt mondja, hogy a második világháborút követően az igazi bűnözők vették át a hatalmat a világ fölött. Glenz üvölti: „Figyelmeztetem Önt.” De Sylvia ismét biztatja a közönséget, hogy vizsgálják meg az okait Németország helyzetének, és folytassák a tárgyi bizonyítékok összegyűjtését és vizsgálatát. Azt mondja a Bíróságnak, hogy a nemzetiszocializmus nem halott, tekintet nélkül arra, hogy Grossmann és hasonszőrű társasága mennyire óhajtja, hogy halott legyen. Azt mondja, hogy a nemzetiszocializmus azt képviseli, ami jó és tartós a német szellemben. Korunkban az idealizmust és a hazaszeretetet ridegen elnyomják, de ezeket nem lehet örökre elnyomni.

Grossmann felé fordulva kérdi: **„Ön német? Vagy talán annak a Grossmannak a rokona, aki a második világháború befejezése után folyamatosan kínozta és gyilkolta a német rabszolgákat keleten, miként arról a zsidó John Sack beszámol az „An Eye for an Eye” (Szemet szemért) c. könyvében?”**

Azután a Bíróság felé fordulva megkérdi: **„Önök németek?” „A német kiáll a becsület és a kitartás mellett! Gondoljanak a német hűségre! Azt, ami ebben az országban folyik, senki sem nevezheti „tiszteletreméltónak”. Ezen a Bíróságon az „igazságszolgáltatást” egyedül a Talmud sugallja!**

Az ülnökök felé fordulva Sylvia felszólítja őket, **hogy most, az utolsó órában gyakorolják jogaikat: merjék megkövetelni, hogy a bizonyítékokat hallgassák meg. Még mindig van idő belevinni az igazság bizonyos elemeit ebbe a perbe, amelyet ez a kirakat Bíróság folytat! Merniük kell közbenjárni az Igazság, a német nép és egy jobb világ érdekében, mivel az, amit a Bíróság művel, bűn a nyugati civilizáció ellen. Sylvia kifejezi hitét, hogy a történelem elkerülhetetlenül a maga irányát fogja követni, és „az Igazság győzni fog”. Azt mondja, hogy a per kezdete óta felkészült az előre elrendelt elítélésére és megmondta bíróinak a per elején, hogy tudja: az ítéletet már vádiratának összeállítása előtt meghozták.**

A Bíróság felé fordulva így szól: **„És Önök, nagyhatalmú bíráim, sohase érezzenek többé belső békét… A nemzetiszocializmusnak önök által bűnösnek lefestett rendszere gondoskodni fog erről. Önök szándékosan bűntársai lettek a német nép agymosásának és lealázásának. Adolf Hitler pontosan felismerte a zsidókérdést, a zsidók – bizonyos szempontból – rosszindulatú hatalmát… Igen, én magaménak vallom a nemzetiszocializmus értékeit!”**

Glenz így szól: „Emlékeztetem a 130.§-ra! A Bíróság emlékezni fog minderre!”

Újra megfenyegeti, hogy elveszi tőle a szót. Sylvia válasza: **„Ha tetteim egy kicsivel több fényt visznek Németországnak ebben a sötét órájában, akkor boldogan megyek a börtönbe! Nem zavar, hogy ez a megvetésre méltó Bíróság és a gonosz kormány hivatalból nevetségessé tesz és támad engem… Nagyhatalmú bíráim, nem engem ítélnek el, hanem önmagukat.”**

2 óra 45 perckor Sylvia átad három kiegészítő dokumentumot a Bíróságnak, és bejelenti, hogy Bock el akarja mondani zárómegjegyzéseit. Glenz kérdőn néz felé, de Bock tudatja, hogy nem akar már szólni a mai nap. Glenz bejelenti, hogy vége a mai ülésnek.

Tizenötödik nap (2008. január 14.)

A tárgyalás 1 óra 4 perckor kezdődik. Glenz azonnal elkezdi: „A nép nevében…”

Sylvia tiltakozik Glenz megfélemlítési kísérletei ellen és tesz egy utolsó kísérletet egyetlen bizonyítási indítvány benyújtására, de Glenz ezt sem engedélyezi. Bizonyos ideig Sylvia folytatja a tiltakozást, mialatt Glenz tovább fenyegetőzik; ketten beszélnek egyszerre.

Glenz felolvassa az ítélet indoklását. Elmondja a hivatalos mesét „a zsidók történelmileg bizonyított, államilag szervezett népirtásáról, amelyet „bebizonyították” a második világháború győztesei a nürnbergi „kirakatperben”. Majd jelentős időt szán a „hamis és be nem bizonyított revizionista történetírás”, „az emberiség revizionista elgondolása” és maguk a revizionisták elítélésére. **Glenz szerint a revizionisták elrejtik, elhallgatják, sőt letagadják, meghazudtolják a „holocaust”-ot. Azt mondják, hogy az „a zsidók által gyártott hazugság”.**

Azután a 130.§ esernyője alá bújik. Ez a forrása zsarnoki hatalmának.

A revizionistákat azzal vádolja, hogy nem hajlandók elfogadni és elismerni a hivatalos „kézzelfogható nyilvánvalóságot”. Azután azt mondja, hogy „az elferdült emberkép” végül az NSZK legitimitásának megkérdőjelezéséhez vezet!

Glenz megkísérli összehasonlítani Auschwitzet és Drezdát, mondván, hogy nincsenek már romok, és a Frauenkirche újjáépült, de láthatóan elveszíti a gondolatmenetet. **Büszkén hangsúlyozza, hogy következetesen megtiltotta a dokumentatív, empirikus, törvényszéki bizonyítékok bevitelét Sylvia perébe. Azt állítja, hogy Sylvia, a revizionisták védője, szándékosan cselekedett bomlasztó módon. Valójában folyamatosan tette ezt és tagadta a „holocaust”-ot.**

Glenz szerint fennáll a veszély, hogy Sylvia folytatja bűnös tevékenységét. Azt mondja, hogy a német társadalom csak akkor védhető meg, ha Sylviát azonnal kizárják az ügyvédi munkából.

Ezt követően Glenz ítéletének jogi alapjairól beszél. **Sylvia vádiratának különböző pontjai, mint a Horst Mahlerrel való együttműködés, az állami szervezetek és funkciók becsmérlése, pl. az olyan kifejezések mint pl. „kirakatper”, „talmudi inkvizíció” vagy e pernek a Nürnbergi Nemzetközi Katonai Törvényszékkel való összehasonlítása nem esnek a BTK 130.§-a alá. A „korlátozás”, a vádiratnak egy másik pontja Sylviának arra a megjegyzésére vonatkozik, hogy a nemzetközi jog szerint az NSZK „kormánya” nem legitim kormány, mivel a második világháború győztesei sohasem írtak alá békeszerződést Németországgal, és az általuk a német nép fölé helyezett bábkormányokat sohasem hagyta jóvá népszavazás; ezért a Birodalom adja jogilag**

még mindig a legitim kormányt, noha jelenleg képtelen érvényesíteni jogait. Sylvia utalása az ellenségnek nyújtott segítségre feltehetően a Birodalmi Alaptörvény 90a. és b. §-ára hivatkozás.

Glenz bejelenti, hogy Sylviát a Bíróság felmenti a Zündelperből való erőszakos kizárását követő illegális panasz bejelentésének vádpontja alól, mivel a „bűnössége" nem volt megerősíthető. Glenz azt mondja, hogy a Bíróság figyelembe vette Sylviának a „jogi felelősségre vonhatóság iránti fogyatékos érzékét", ami a Horst Mahler által kifejtett manipulációból ered. Glenz úgy véli, **hogy Sylvia valójában szektariánus viselkedést mutat, de azt mondja, hogy ez a viselkedés nem párosul téveszmékkel, mivel képes segítség nélkül elvégezni napi feladatait.** Glenz azt mondja, hogy a Bíróság megfontolta Sylvia büntetlen előéletét, de azután hivatkozik nyakas önfejűségére. Azt állítja, hogy a Zündel- és a Reineke-perben szándékosan átlépte a Legfelsőbb Bíróság által a védelem számára rendelt korlátokat, ahogyan ez bebizonyosodott a Potsdami Megyei Bíróság előtt folyó Reineke-perben. Bejelenti, hogy **az összbüntetés, ami két év börtön alapbüntetésből és a megfelelő bírságokból ered, három és fél év börtönbüntetés.** Glenz ezt a bejelentést a szokásos jogi homályos megjegyzésekkel kíséri. Azt mondja, hogy átfogó, az egész perre kiterjedő fellebbezés nem lehetséges a Legfelsőbb Bírósághoz. Az egyedüli lehetőség az esetleges eljárási hibák figyelembevétele, és a fellebbezést egy héten belül kell benyújtani. Az ítélet írásba foglalása után egy hónapot engedélyez a fellebbezés indoklására. Ezután jön a sokkolás: Glenz felolvas egy végzést **Sylvia vizsgálati fogságának azonnali foganatosítására – és a rendőrség el is szállítja őt!**

Glenz állítólagos érvei Sylvia bírósági letartóztatása mellett a következők:

1. Az ügyvédi munkától való eltiltása kereseti forrás nélkül hagyta Sylviát.

2. Glenz határozata szerint állandó veszély a „társadalomra", hogy Sylvia folytatni fogja revizionista agitációját. Ő maga mondta, hogy ezt fogja tenni.

3. Glenz szerint reális veszélye van annak, hogy Sylvia elrejtőzik, mivel nincsenek szilárd családi kötelékei. Glenz azt mondja, hogy Horst csupán élettárs, és ő is visszamegy majd a börtönbe, a „Heil Hitler" köszöntés miatt. További, vannak olyan országok, ahol még nem helyezték törvényen kívül a szólásszabadságot, és ezeknek a polgárai segíthetik Sylviának folytatni revizionista tevékenységeit. Glenz konkréten említi Mrs. Ingrid Rimland Zündelt az USA-ban és Dr. Frederick Töbent Ausztráliában.

(Ford.: *Tudós-Takács János*
A fordítás a tudósítás szerkesztett változata.)

Winston Smith:

MIÉRT HISZEK A ZSIDÓ RITUÁLIS GYILKOSSÁGBAN?

Igen, hiszem, hogy a zsidók vallási szertartásaik részeként gyilkosságokat követtek el a múltban és majdnem biztosan ilyeneket követnek el napjainkban is. Ezt a következő megszorításokkal hiszem:

A) Nem hiszem, hogy ez a gyakorlat jelenleg széles körű vagy valaha is elterjedt volt, hanem mindig a legkeményebb maghoz tartozó kevés számú rabbira és a zsidó kabbalisztikus-misztikus szektákra korlátozódott.

B) A legkészségesebben hajlandó vagyok elfogadni annak valószínűségét, hogy a történelem folyamán egyes zsidókat hamisan vádoltak ezzel a gyakorlattal, de abban is hiszek, hogy másfelől gyakran követtek el ilyen bűnt anélkül, hogy felfedték és/vagy megbüntették volna őket. Az 1913-as Beiliss-eset (Oroszország) jól szemlélteti ezt. Mendel Beiliss maga valószínűleg ártatlan volt a gyilkosság tényleges elkövetésében, noha periférikusan belekeveredhetett a hitsorsosai által elkövetett cselekmény fedezésébe.

C) Hajlandó vagyok elfogadni, hogy a zsidók túlnyomó többsége nincs tudatában annak, hogy a „vérvád" legalábbis részben ténylegesen megalapozott volt, és tényleg rágalomnak hiszi azt, mint ahogy a legtöbb zsidó valószínűleg elhiszi, hogy a holocaust többé-kevésbé úgy történt, ahogyan azt előadják, az ellene szóló egyre több bizonyíték ellenére.

A fent említett hitem két alapon nyugszik: a zsidóság történelmi, kulturális és vallási vonatkozásainak átfogó tanulmányozásán, és az egyes zsidókkal több, mint 25 éven át folytatott személyes megfigyelésen, kapcsolatokon, és tapasztalaton. Nem akarom ezt az írást túlságosan hosszúra nyújtani, mivel valójában ezért a területért nem lelkesedem – a zsidók közéleti és politikai bűnei sokkal rosszabbak, mint egyes vallási bűneik –, hanem röviden összefoglalom:

1) Mérhetetlen mennyiségű anekdotaszerű és kiegészítő tanúvallomás szól arról, hogy áldozati gyilkosságok fordultak elő a múltban, amikor elrejtésük nehezebb volt, és a fehérek sokkal jobban ismerték a zsidókat és sokkal bizalmatlanabbak voltak irántuk, mint jelenleg.

Jelentős, hogy Babilon napjai óta mindig, csaknem 4000 éven át (sok máshoz hasonlóan) *ezzel mindenütt megvádolták a zsidókat, ahol letelepedtek.* A különböző korokban újra és újra rajtakapták őket, hogy szó szerint véres volt a kezük, vagy a gyermeknek (akinek vérét lecsapolták, hogy szabadon rendelkezzenek vele) a testét zsákban vagy szekéren szállították, ill. időnként holttesteket találtak a zsinagógák pincéiben stb.

A zsidók válasza erre az, hogy „üldöznek minket!". Makacsul mondogatják, hogy a történelem 40 évszázadán keresztül egy hatalmas összeesküvés irányult arra, hogy szertartásos gyilkossággal hamisan megvádolják őket. Ezen elmélet szerint egymástól távoli helyeken, mint pl. Kokinkína, a középkori Németország, Kiev 1913-ban, Montreal 1970-ben, valamint az olyan különféle emberek között, mint a keresztes lovagok, a szultán törökjei, a XII. századi Yorkshire szászai, az argentinok, a kozákok, a brit történészek, a reneszánsz olasz pápái, a különféle szentek és bűnösök, Prága polgármesterei, a modern idők arabjai egy hatalmas, hosszú életű, folyamatos összeesküvés létezik, amelynek célja időszakonként hamisan megvádolni a zsidókat azzal, hogy megölnek kis gyermekeket, vérüket lecsapolják, és a holttesteket elhelyezik zsidó épületekben vagy zsidó szekereken stb.

Ez valóban pokoli összeesküvés!

Vannak más hasonló panaszok, amelyek elhangzottak a zsidók ellen (bármikor és bárhová költöztek): gazdasági szélhámosság, az emberek kifosztása, az asszimiláció elutasítása, a lojalitás hiánya az őket befogadó országgal szemben, szemtelen magatartás és gyűlölet a vendéglátóik iránt stb. A zsidók válasza mindig ugyanaz: 4000 éven keresztül a világon mindenki egy hatalmas összeesküvés részese, amelynek az a célja, hogy „nyakon csípje" őket. Napjainkban a legtöbb ember el is hiszi ezt, amit nem lehet csodálni, ha figyelembe vesszük, hogy a nyugati világban a XIX. század vége óta a kommunikációs médiát különböző erősséggel a zsidók uralják. De a régi időkben ezt a mesét nem lehetett beadni.

Középkori elődeink nem voltak bolondok. A modern mércék szerint nagyon kicsiny városi közösségekben szorosan együtt éltek a zsidókkal, és közelebbről ismerték a zsidókat, mint ahogy ma ismerjük őket. A mai emberekhez hasonlóan féltő szeretettel vigyáztak a gyermekeikre, és amikor egy gyermeket meggyilkoltak, ez az egész közösség érdeklődését felkeltette, mégpedig nemcsak azért, hogy megbosszulják, hanem kinek-kinek a saját gyermeke biztonsága érdekében is. Újra és újra azt kívánják tőlünk a zsidók, hogy magunkat olyan szűklátókörű közösségeknek higygyük, akik, amikor felfedezték, hogy van a körükben egy gyermekgyilkos, konokul elutasították, hogy letartóztassák az állítólagos goj „gyermekgyilkost", és vallási bigottságból a zsidókat vádolták. Milyen lehetséges érdeke fűződne bármilyen (középkori vagy akármilyen más) közösségnek ahhoz, hogy meglincseljen egy ártatlan bűnbakot, és szabadon engedjen egy igazi gyermekgyilkost? Miért értene egyet bárki is Trierben, Lincolnban, Spoletoban vagy Kijevben ilyen justizmorddal, amikor az ilyen cselekvés más gyermekek életét kockáztatja? Miért szűntek meg az általunk ismert gyermekgyilkosságok, mihelyt a zsidókat megbüntették és (általában) kiutasították őket a közösségből?

2) A zsidó vallás engedélyezi és gyakorolja az állatáldozatokat, ahogy azokat az Ószövetség, illetve a Tóra nevezi, jóllehet ezeket a szokásokat már régen felfüggesztették, és elméletileg csak a jeruzsálemi templomhoz kötik őket. Izraelben működik egy „Kohanin" nevű szekta, amely gyakorolja az állatáldozatokat, és a rabbik egymást követő nemzedékeit ennek technikájára oktatja, előrejelezve azt a napot, amikor Izraelnek sikerül majd megtisztítania az Ígéret Földjét a mohamedánoktól, akik azt 1400 éve birtokolják, és sikerül újjáépítenie a templomot. A Talmud azt tanítja, hogy a nem zsidók „gojok", vagyis lélek nélküli állatok. Egy vallásos zsidó számára nincs különbség egy német, amerikai, afrikai és egy tehén, ló vagy egy hal között; Isten azért teremtette ide az élet alacsonyabb rendű (humanoid vagy egyéb) nem zsidó formáit, hogy azok szolgálják és gyönyörködtessék a zsidót. Amikor a zsidók azt állítják, hogy ők nem mutatnak be „emberáldozatot", akkor a hátborzongató tudatuk szerint igazat mondanak. Ők nem tekintik a gojokat emberi lénynek.

3) Az utóbbi 25 év alatt abban a különleges helyzetben voltam, hogy első kézből megfigyelhettem a zsidó magatartást és jellemet, mivel – lévén jómagam nemzetiszocialista – ők nem törik magukat azon, hogy a szokásos különféle módokon álcázzák magukat előlem, hanem hagyják megnyilvánulni egész talmudi gyűlöletüket. Mindenki, aki valaha éjjeli ügyeletet teljesített egy nemzetiszocialista pártközpontban és felvette a telefonkagylót, hogy egymásután meghallgassa a különböző hívásokat, óráról órára egy őrjöngő gyűlölettől ösztönzött, brooklyni zsidó kiabálását, aki egy sereg istenkáromlást és ürülékkel kapcsolatos szót okád ki magából, mint valami esztelen papagáj vagy majom, teljesen kivetkőzve minden emberi önuralomból, óhatatlanul bölcs emberré válik. Ehhez az embernek, aki meg akarja érteni e „nemzeteket megvilágító fénynek" az igazi természetét, csak arra van szüksége, hogy nyilvánosan szembeszálljon velük. Azonnal fel fogja fedezni, hogy a zsidók milyen visszataszítóak, milyen bűnösek, milyen megvetésre méltó módon gyávák és potenciálisan mennyire halálos kígyók.

De ne az én szavamat fogadják el erre vonatkozóan! Vizsgálják meg a Nizkor-együttest, és látni fogják maguk is. Olvassanak el egy revizionista olvasói levelet, egy higgadt, komoly, alapos kutatáson nyugvó kommentárt a holocaust bizonyos vonatkozásairól, és azután nézzék meg betű szerinti értelemben a hisztérikus, rosszindulatú, gyűlölködő, gyalázkodó olvasói levelek *százait,* amelyek mintegy két tucat zsidó kis csoportjától származnak, akik megvadulva járnak-kelnek, támadva, mocskolva, bántalmazva és fenyegetve mindenkit, aki ellentmondani merészel „Isten választott népének".

Nem szándékozom tovább folytatni ezt a témát, hanem két ponttal akarom befejezni.

Először, **a zsidó nép teljesen alkalmas a rituális gyilkosság gyakorlására,** és mérhetetlen mennyiségű történelmi bizonyíték szól amellett, hogy gyakorolták is. Nem tudom elképzelni, hogy ezt leállítanák most, tehát abban a korban, amikor hatalmukban áll elrejteni gonosz tetteiket, és a szolgalelkű média hamis módon áldozatként ábrázolja őket. A tejes kartondobozokon látható kisgyermekek közül hányan estek a rabbik késének áldozatául és fekszenek eltemetve bizonyos távoli hulladéktelepen, vagy lettek kutyaeledelül földre dobva valamely zsidó tulajdonban levő anyagfeldolgozó gyárban? Meggyőződésem, hogy legalább néhányuknak ez lett a sorsa.

Másodszor, **a zsidók rászolgáltak mindenre, ami a múltban történt velük, és mindenre, ami velük történni fog a jövőben,** amikor a palesztinok elveszik az államukat, mint a megkapaszkodási lehetőséget jelentő földet, Amerika véglegesen kifogy a pénzből, és a New York-Tel Aviv létfontosságú utánpótlási vonal összeomlik. Nem teszem fel azt a kérdést, hogy hány ártatlan zsidó származású egyén szenvedett az idők folyamán olyan bűnökért, amelyeket személy szerint nem ők követtek el, **de az én népem és a világ minden népe sokkal többet szenvedett a „kiválasztottak" kezétől.**

A zsidók nagy túlélők, akárcsak a patkányok és a csótányok, és kételkedem abban, hogy a patkányokhoz és a csótányokhoz hasonlóan valaha is teljesen meg tudunk szabadulni tőlünk. De a világ most sokkal kisebb lett; globális falu, semmi több. Azelőtt az volt a szokás, hogy amikor már túlságosan próbára tették valahol másutt a szíves fogadtatásukat, tüstént át tudtak menni a legközelebbi „Aranytermő Medinába". De ezt többé nem tehetik meg. Most mindenki tud róluk, Ugandától Honoluluig, Rómától Reginăig. Kifutottak a csapóajtókon, hogy elrejtőzzenek, és kifutottak mindazon helyről, ahonnan tovább futhatnának és elrejtőzhetnének. Az agyonmagasztalt Izraelük a végéhez közeledik, ami semmi más, mint életveszélyes, nyaktörő útkereszteződés.

Közeledik a leszámolás, egy leszámolás az emberiség és a zsidó nép között, amely azt fogja okozni, hogy még az egek is elsötétülnek, és még az ördögök a pokolban is elrejtik arcukat megrendülésükben és félelmükben. Önök mondhatják, hogy adósaik vagyunk egy „holocaust"-tal. Ötven éven keresztül fizettük a számláikat, és végül is meg szeretnénk kapni, amiért fizettünk.

Ki tudja, mikor jön el ez a nap? Én még sajnálom is őket…

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Tudós-Takács János:

HITLER ÉS A NÉMET IFJÚSÁG

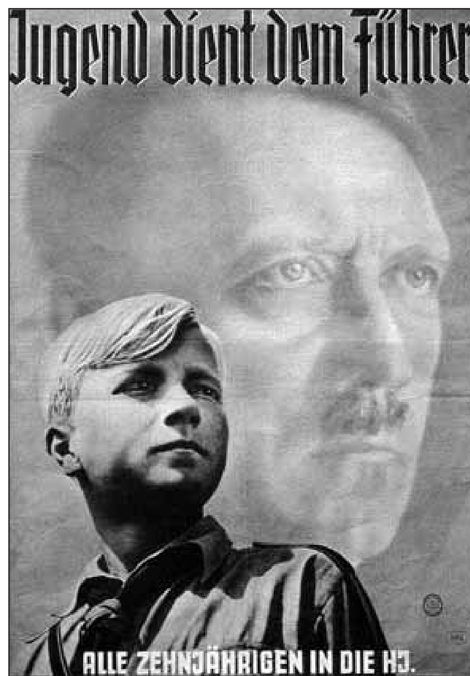
Az 1889. április 20-án született Adolf Hitlerrel foglalkozó bolsevista és liberális írások előszeretettel ismételgetik a vádat, hogy „Adolf Hitler újpogány volt, a kereszténység ellensége". Ilyenkor – ezerszeres nagyításban – azokat az ellentéteket, konfliktusokat idézik, amelyek a nemzetiszocialista állam és bizonyos egyházi körök politikája közötti különbségekből adódtak. Figyelmen kívül hagyják viszont azokat a végső filozófiai elveket, amelyek a kereszténység és a nemzetiszocializmus közös alapjául szolgálnak, továbbá azt, amit Jézus Krisztus a Hegyi Beszédben a hamis és igazi próféták megkülönböztetéséről mondott: „Minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. A jó fa nem teremhet rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és a tűzre vetnek. Tehát a gyümölcseikről ismeritek meg őket." (Mt 7,17-20)

A kereszténység és a nemzetiszocializmus közös filozófiai elveinek tárgyalása nagy elmélyedést igénylő, hatalmas téma. Ebben az írásunkban a Hitler által rendszerbe foglalt és a politikai hatalma segítségével a gyakorlati életbe átültetett nemzetiszocializmus egyik legfontosabb vívmányával: az ifjúság körében beérett gyümölccsel foglalkozunk. Célunk kimutatni, hogy a nemzetiszocialista uralom 12 éve nagyon jó, sőt csodálatos, a történelemben egyedülálló gyümölcsöt termett – s ebből Krisztus szavai szerint az következik, hogy e jó gyümölcsöt termő fa, a nemzetiszocializmus is jó (a szó erkölcsi értelmében), hisz „a rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt". Ez viszont azt mutatja, hogy Hitler nem lehetett Krisztus vallásának, a kereszténységnek ellensége, nem lehetett „újpogány", hanem – a szó krisztusi értelmében – mélységesen keresztény és igazi próféta volt.

Az ifjúság a francia forradalom szellemi hatása következtében a XIX. században és a XX. század elején divatossá vált liberalizmus romboló hatására erkölcsi válságba jutott a nyugati világban. Ez természetes következménye annak a folyamatnak, amely a gyakorlati élet területéről száműzte a transzcendes Istennel való kapcsolatot, vagyis a vallás lényegét. Márpedig a jócselekedeteket jutalmazó, a rossz tetteket büntető Istenre gondolás nélkül nincs elégséges szankciója az erkölcsi követelményeknek: az Isten nélküli „erkölcs" legfeljebb jogszabályok és illemszabályok együttesét jelenti, ám mindkettő csak külső normarendszer, amely önmagában nem alakítja át az ember benső, lelki világát, ráadásul mindkettő gyakran változik, így nem alkalmas arra, hogy minden kor minden ifjú emberének biztos útjelzője és iránytűje legyen.

Az ifjúság erkölcsi válságának jelei a nyugati világban számos formában megmutatkoztak: a léhaságban, jellemgyengeségben, a fiúknál a bátorság, kitartás, akaraterő hiányában, a lányoknál a feminizmussal való kacérkodásban, és mindkét nemnél számtalan egyéb módon. De a leglátványosabban és leginkább megdöbbentően a weimari köztársaság idején érte el az ifjúság hanyatlása a csúcspontját, amit aligha lehet csodálni a kommunista propagandának a gyermeknevelés területén tapasztalható befolyása miatt. Ebből a szempontból különösen rossz volt a közoktatás helyzete Berlin vörös kerületében, Neuköllnben, ahol a berlini zsidó iskolaügyi tanácsos, Kurt Löwenstein volt a szellemi irányító. Itt volt a Dr. Fritz Karsen (azelőtt Krakauer) nevű zsidó igazgatása alatt álló Karl Marx iskola, ahol a tanulók vitték a szót, és a tanároknak kellett alárendelniük magukat a tanulóknak. Egy 1931-ben történt abortusz alkalmából a tanulók iskolai dolgozatot írtak a Német BTK abortuszt tiltó, 218.§-ának eltörléséről. Sőt alakítani akartak egy „Diák harci szövetséget a 218.§ ellen". Az intézet felsőbb osztályos növendékei kirándulást tettek Hamburgba, ahol tanáraik „tanulmányi célokból" elvezették őket a bordélyházak negyedébe, majd élményeikről írásbeli dolgozatot írattak velük.

Kurt Löwenstein 1924-ben megjelent, „Das Kind als Traeger der werdenen Gesellschaft" (A gyermek mint az eljövendő társadalom hordozója) c. írásában a következőképpen vázolta fel a nevelés célját: „Az Egyház és a vallástanítás elleni harc nem elméleti tanokért folyik, hanem az újjászülető társadalom harca az elpusztuló társadalommal".

Löwenstein rendezett gyermektáborokat is, amelyeket „gyermekköztársaságoknak" nevezett. 1929-ben hat ilyen sátortábort állított fel 10 000 gyermek befogadására. Fiúkat és lányokat elvből egy sátorba szállásoltak. Egy újságírónak így nyilatkozott Löwenstein: „Nálunk a gyermekek számára egyszerűen nincs Isten, nincs vallás."

Ilyen helyzetben volt erkölcsi szempontból a német ifjúság Hitler hatalomra jutásakor. Ő az erkölcsi válságból kilábalás, vagyis a német ifjúság megújulása első lépéseként már korábban, 1926-ban egy új ifjúsági mozgalmat hozott létre, amelynek az volt a célja, hogy olyan ifjúságot neveljen, amely a nemzetiszocializmus világnézeti és politikai céljaitól megigézve egész életét a német nemzet szolgálatába tudja állítani. E mozgalomnak a „Hitler-Jugend" (Hitler-Ifjúság) nevet Hitler munkatársa, a későbbi nürnbergi vértanúk egyike, Julius Streicher adta.

Adolf Hitler felismerte, hogy az ifjúság válsága mélyén a hősi életszemlélet ellentéte, az individualisztikus lelkiség áll, amely a nemzetet egymásért áldozatot hozni nem tudó és nem akaró, önző egyedek sokaságára bontja. Az individualista ifjú fő tulajdonsága a haszonelvűség (utilitarizmus), amely legfőbb értéknek az egyéni boldogulást látja, vagy az élvezetelvűség (hedonizmus), amely legfőbb értéknek az öncélnak tekintett élvezetet tartja. Természetesen érték az egyéni boldogulás is, érték az élvezet is, de az értékek hierarchikus rendjében a maguk helyén van létjogosultságuk, alárendelve az erkölcsi jónak, amelynek egyik alapelve, hogy az értékek azonos rendjében a közjó (vagyis a Nemzet java) megelőzi az egyén javát. Így az erkölcsi rend értékeit a legfőbb jónak tartó és ezzel a Nemzetet szolgáló **Hitler-Jugend jelszava ez volt: „Semmit önmagunknak, mindent Németországnak!"** Ezzel Hitler egy hatalmas erkölcsi megújulásnak vetette meg az alapját.

1929-ben már 2000 Hitler-ifjú vonult fel a nürnbergi birodalmi pártnapon. 1931-ben Baldur von Schirach-ot nevezték ki birodalmi ifjúsági vezetővé. 1932-ben már 110 000 volt a Hitler-ifjak száma. Hitler ekkor a hozzájuk intézett beszédében többek közt ezt mondta:

„Mi érhetne egy olyan nemzetet, amelynek ifjúsága mindenről lemond, hogy nagy eszményeinek szolgálhasson! Hiszem, hogy a nemzetiszocialista ifjúsági mozgalomban egy új nemzedék növekszik fel… Ti majd egykor boldog büszkeséggel hivatkozhattok arra, hogy a ti hűségetek és vállalkozó szellemetek teremtette meg az új Németországot."

Akkor még sem Hitler, sem az előtte felvonuló ifjúság nem tudhatta, milyen hamar beteljesül ez a prófétai szózat.

Amikor Hitler 1933. január 30-án kancellár lett, a Hitler-Jugendnek 1 millió tagja volt. Baldur von Schirach az összes ifjúsági szervezetet egyesítette a Hitler-Jugendben. 1935. májusában Schirach a következő szavakkal ismertette a Hitler-Jugend jellegét és feladatát a sajtó képviselői előtt:

„Az ifjúság nevelése az állam elidegeníthetetlen felségjoga. Az állami nevelés célja az öntudatlan ifjúságnak rendszeres képzése öntudatos állampolgárrá és az állameszme hordozójává… A Hitler-Jugend az ifjú Németország világnézeti nevelő közössége."

1936. december 1-jén a „törvény a Hitler-Jugendről" az addig önkéntes közösséget az egész Birodalom ifjúsága számára kötelezővé tette. **Hitler akarata ugyanis az volt, hogy az egész német ifjúság egységes világnézeti és ezáltal egységes erkölcsi nevelést kapjon.**

A törvény 2.§-a így szól: **„Az egész német ifjúságot a szülői házon és iskolán kívül a Hitler-Jugendben kell testileg, lelkileg és erkölcsileg a nemzetiszocializmus szellemében a nép… szolgálatára nevelni."** Ezek a szavak arra utalnak, hogy a nemzetiszocializmus a családot nagyra értékeli, a Nemzet alapsejtjének tekinti, és ebben is teljesen keresztényi alapon gondolkodik: a közösség szolgálatát nem a természet ellenében gondolja el, mint a bolsevizmus, hanem a legkisebb természetes közösségre, a családra alapozza. Nem versenytársának tartja a családot, mint a bolsevizmus és a liberalizmus, hanem legfőbb segítőjének.

A Hitler-Jugendben az erkölcsi nevelés előterében az önzetlenségre való nevelés állt. Azután a bátorság, becsületérzés és a hűség erényét akarta a mozgalom megszilárdítani a német ifjúság lelkében.

A Hitler-Jugend a vezetés elvén épült fel. A mozgalom csak vezetőket ismert, nem elöljárókat. A vezetőket a közösség legjellemesebb tagjai közül választották ki, s ők a maguk hatáskörében lefelé teljes parancsnoki jogkörrel rendelkeztek, amely felfelé a teljes felelősséggel párosult.

A vezetők iskolázása külön vezetőképző iskolákban történt. Itt többhetes tanfolyamokon világnézeti kurzusokkal, jellemneveléssel és testneveléssel képezték a leendő vezetőket. A világnézeti oktatás felölelte a fajismeretet, történelmet, szocializmust, továbbá a határmenti és a külföldi németek problémáit.

A Hitler-Jugendbe 14 éves korban lehetett belépni. A belépés a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt ünnepi gyűlésén történt, a szülők részvételével. A 18 éveseket feleskették a Führer és a német népközösség iránti szolgálatra és kötelességteljesítésre.

Minden vezetőnek képzettnek kellett lennie a hadijátékokban. 15 000 vezetőt képeztek ki lövészetben, 50 000 személyt tengeri sportokra, 100 000 főt a gépkocsizó csapatok utánpótlására, 45 000 személyt híradósnak, 20 000 főt lovas sportokra.

„Fürgén, mint az agár, szívósan, mint a bőr, keményen, mint a Krupp-acél" – ez volt a jelszava ennek az ifjúságnak.

Fontos nevelőalkalmak voltak az „otthonesték" és a „tábor". Hangjátékok és előadások, ének és játék tették élénkké az otthonestéket.

A „Német Leányok Szövetsége" a Hitler-Jugend női tagjainak egyesülete volt. A nemzetiszocializmus felfogása szerint a két nem jellege és karaktere különbözik, ezért a szociális életben különböző feladatokkal kell a két nemhez tartozó ifjúságot megbízni. Így a Hitler-Jugend szervezetét bizonyos módosításokkal alkalmazták a leányokra, de a világnézeti nevelés mellett sportbeli, kulturális és gyakorlati nevelésben részesítették a leányokat is.

1938. január 18-án meghirdették a „Hit és Szépség" programot a 17 21 éves lányok számára.

A Hitler-Jugenden keresztül Adolf Hitlernek az ifjúság nevelése terén sikerült az, ami ilyen mértékben a 2000 éves kereszténységen belül egyetlen államfőnek, egyetlen állami vezetőnek sem: **Hitler megteremtette az emberi történelem legerkölcsösebb ifjúságát.** Ennek az ifjúságnak erkölcsi színvonala nagymértékben hozzájárult ahhoz a legendás, hősi harchoz, amelyet Németország a második világháborúban az ellene és néhány szövetségese ellen felsorakoztatott úgyszólván egész világgal szemben folytatott. Ez az erkölcsi színvonal tette lehetővé, hogy a német morál megtörésére végrehajtott angolszász terrortámadások ellenére sem tört meg a német nép morálja. A **„hinni, harcolni, győzni"** hármas jelszóval harcoló német nép büszkén írhatta a légitámadások okozta romokra: **„Házainkat összerombolták, de a szívünket nem."**

Az ellenséges propaganda hangoztathatja akár százezerszer is azt a vádat, hogy Adolf Hitler „újpogány" szörnyeteg volt, de a tények – amelyek közismerten makacs dolgok – mást mutatnak. Jézus Krisztus szavai szerint a „gyümölcsök" mutatják meg, ki a hamis, és ki az igazi, Istentől küldött próféta. Amint láttuk: a tények tanúbizonysága egyértelmű. A bolsevizmus és a liberalizmus „gyümölcsei" az erkölcsileg züllött, szenvedélybeteg, alkoholista, kábítószerező, tanárokat bántalmazó, ambíció és igazi életkedv nélküli ifjúság. A nemzetiszocializmus gyümölcse a világtörténelem legerkölcsösebb, hősi, hűséges, önfeláldozó, bajtársias szellemű ifjúsága lett, amely híven teljesítette kötelességeit, amelyekkel Istennek, Hazájának és Nemzetének tartozott, és amely nem tévesztette össze az igazat a szenzációval, a jót a kellemessel és a szépet a látványossal!

A rómaiak is ismerték a bölcsességet: „A történelem az élet tanítómestere." A második világháborút követő hatalmas történethamisítás- sorozat után ki kell mondanunk fordítva is a szólást: **„Az élet, azaz az életben tapasztalt gyümölcsök tanítanak meg a hamisítástól mentes történelemre."** Adja Isten, hogy a jövendő magyar ifjúsága, a magyar Nemzet szent tavasza a nemzetiszocializmus gyümölcseiből ne csak hamisítatlan történelmet tanuljon, hanem e példakép láttán **„legyen minden magyar utód különb ember, mint szülei voltak."** S ez nem elérhetetlen eszmény a magyar ifjúság számára, hisz igaza van Zrínyinek: **„Egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók!"**

Dr. Tom Sunic:

AZ „EMBERI JOGOKKAL” ELKÖVETETT CSALÁS

Egyetlen nyelvi szerkezet sem hatásos annyira, és nem fegyverezi le oly teljesen a kritikusait, mint az „emberi jogok” kifejezés. Amióta 1948-ban az ENSZ elfogadta az Emberi Jogok Nyilatkozatát, nem volt az égvilágon egyetlen olyan kormány, egyetlen olyan szabadságszerető akadémikus sem, aki elkerülte volna ezt a kifejezést, amikor lelkendezve beszélt a világ jobbításáról, vagy javítani óhajtotta a saját sorsát. És mégis, ennek az emberi jogi záradéknak az elfogadása óta égbekiáltó módon és egyre gyakrabban sértették és sértik meg az emberi jogokat.

Erre a válasz egyszerű és nem jelent önellentmondást. Az „emberi jogok” mint lexikális kifejezés a leghasznosabb eszköz a nép sajátos jogai elleni visszaélések eltakarására. Napjainkra ez már a liberális plutokrácia és a baloldali érzelmű „írástudók” iránti tiszteletnek a jelképévé vált, egyszersmind az erkölcsi alibi keresésének eszközévé lett, amikor az uralkodó körök katonai kalandjaira vagy cselédsajtójuk média-hazugságaira kellett ilyen alibit keresni. Az „emberi jogok” kifejezés lexikális akrobatikája egy elvont jogi területre utal, amely számtalan meghatározásra alkalmas. Általános természete kizárja egy adott nép, nemzet, faj, törzs vagy társadalmi csoport konkrét jogait. Az „emberi jogok” kifejezését szokásos módon a gyökértelen, névtelen egyénekből, ill. elbutult fogyasztókból álló tömegre szabták, azokra, akiknek nincs történelmi emlékezetük, és elfelejtették fajukat és kultúrájukat. Ez a fogalom a különféle szociális és történelmi összefüggésekben különféle jelentést hordoz, valódi „önkiszolgáló” kifejezés. Annak a palesztin fickónak a számára, aki a Nyugati Parton levő egyik menekülttáborban él, az emberi jogoknak más a jelentésük, mint az illető szomszédságában élő amerikai-zsidó telepes számára, akinek nagyon távoli rokonai állítólag eltűntek Európában a második világháború folyamán. Egy szerb farmer számára az emberi jogok fogalmának van egy bizonyos jelentése, de ez egészen mást tartalmaz, mint a szomszédságában élő albán paraszt számára. A helyettes konzul (szakértő vagy politikus) számára az emberi jogoknak más a rezonanciája, mint annak a szegény oklahomai farmernek, akit lenéztek, birtokáról elűztek, vagy akit kitúrtak az állásából az illegális bevándorlók.

Az emberi jogok eszmeköre különösen az amerikai gyakorlatba ágyazódott be. Ha a francia megfelelőjét (les droits de l’homme) ma alkalmaznák az USA-ban, akkor ezzel sok feministát és biszexuálist megőrjítenének. Thomas Paine-t, az amerikai alapító atyát napjainkban valószínűleg beperelnék a „The Rights of Man” (Az ember jogai) című könyvéért, mivel művében az „ember” főnév egy teljesen fehér társadalom macsójára emlékeztet. Így a mi korunkban Paine „emberét” kasztrálnák a férfias jelentésétől, és a nemnélküli, ha ugyan nem transzvesztita „emberi” (human) melléknévvel helyettesítenék. Úgy tűnik, a németek szerencsésebbek, mivel az ő „emberi jogok” (Menschenrechte) főnevük megközelíti az angol „emberi jogok” (human rights) kifejezést. Vagy legalábbis a „nácitlanítási” folyamat után azt jelentette, amit a háború utáni Németországban az amerikai-zsidó frankfurti iskola átnevelői sugalltak.

Számos szerző úgy érvelt, hogy az emberi jogok alapvetően bibliai eredetűek. E szerint a Biblia evilági oldalhajtásai alkotják a modern liberális demokrácia szegletkövét. De ha az emberi jogok ideológiáját közelebbről vizsgáljuk, akkor ez a fogalom a leginkább rasszista, leginkább kirekesztő hiedelemnek tűnik, amely számtalan katasztrófát és kiábrándulást okoz.

Az emberi jogok ideológiája saját természete folytán azt állítja, hogy minden ember egyenlő és ezért felcserélhető. Üzenete azt az illúziót közvetíti, hogy minden egyes emberi lény lehet gazdag és csinos (ilyennek kell lennie), és kedve szerint megváltoztathatja társadalmi szerepeit. Ezzel szemben még egy lopva ejtett pillantás is azt mutatja, hogy az emberek nem születtek egyenlőnek, sem a fizikumukban, sem genetikai jellegükben! Van, aki olyan bűnre hajlamosító kromoszómákat hordoz, amelyek őt az első adandó esetben potenciális sorozatgyilkossá teszik. Más valaki hosszú fejjel, hosszúkás arccal és kerek formájú nyakszirttel születik, mint számos európai, és van olyan ember, akinek neandervölgyi jellegű koponyáján ferde homloka van. Egyesek IQ-ja eléri a 150-et; a másik ember féleszű, aki inkább teher a maga társadalma számára, mint érték. Amikor egy multikulturális társadalomban a gyakorlatban működni kezd az emberi jogok dogmája, akkor ez a jelenség elkerülhetetlenül társadalmi egyenlőtlenségekre, feszültségekre és ennek következtében polgárháborúra vezet. Miért? Tegyünk fel egy szónoki kérdést! Mi történik azokkal az egyénekkel és népekkel, amelyek az „emberi lények” kategóriáján kívülinek lettek nyilvánítva, mint pl. a német polgári lakosság a második világháború alatt? Nincs szükség vad sejtésekre. A szövetségesek által szörnyetegeknek és vadállatoknak nevezett németek nem léphettek be az emberi jogok biztos zónájába. A vadállatokat és a szörnyetegeket ki kell irtani, a városaikat foszforos bombákkal el kell pusztítani, a kulturális örökségüket Monte Casinótól a berlini múzeumokig le kell bombázni, mint a gonosz végső szimbólumait.

Akadémikus szinten ugyanez a kizárólagos séma van érvényben. Azt az akadémikust vagy szabadgondolkodót, aki kétségeket mutat az „emberi jogok” paradigmájával kapcsolatban, azonnal „jobboldalinak” nyilvánítják, aki egy hóbortos emberhez, fantasztához vagy különchöz hasonlóan nem méltó semmilyen emberi jogra. Ő idegen, aki a legrosszabb esetben pszichiátriai intézetre szorul, míg a legjobb esetben „etnikailag érzékeny tréningre” bocsátják őt. Hogyan lehet egyáltalán egy „nácit” és lexikális kiterjesztéssel az ő „antiszemita” rokonát emberi lénynek tekinteni? Őt egyszer s mindenkorra be kell zárni.

Az „emberi jogok” fogalmához hasonlítható egy másik lexikális barbarizmus, nevezetesen a „gyűlöletbeszéd” kifejezés, amelynek szemantikai rugalmassága bűnözővé nyilvánít mindenkit, aki kétségbe meri vonni a modern liberális mitológiát. Ennek a jelentés nélküli, normatív beszédnek folyamatos elburjánzása pajzsul szolgál a liberális rendszer számára, amely az egykori Szovjetunióhoz hasonlóan gondosan elrejti a maga totalitárius jellegét. Végül e pajzsot az eszmecserék ugyanazon urai fogják megsemmisíteni, akik ezt a lexikális és jogi üres fecsegést kezdeményezték.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

F I G Y E L E M !

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:
http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

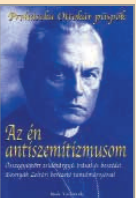

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlölettel-jes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS

(Háromezer év súlya)

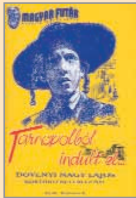
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

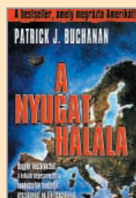
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezrek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyeztetik a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.

A magyar irodalom legjelentősebb írónőjének halhatatlan világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolsevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert írónő ezzel a könyvével vált „fekete báránnyá" irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban.
Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

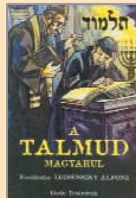
A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 40.
A TALMUD MAGYARUL
(Héber eredetiből fordította Luzsénszky Alfonz)

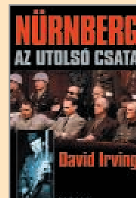
Ezúttal a zsidó „magasztos morál", „mély bölcsesség", „csupa ész és felvilágosultság" Nagy Könyvét, a Talmudot ajánljuk, a magyar bíróságok által többszöri alapos nyomozás és vizsgálat után hitelesített fordításban, amely minden Talmud körüli vitát elsöpör.
Kartonált. 208 oldal. Ár: 1050 Ft.

Ksz. 48. Dr. FRIEDRICH WICHTL
VILÁGSZABADKŐMŰVESSÉG, VILÁGFORRADALOM, VILÁGKÖZTÁRSASÁG

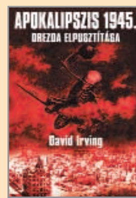
Az osztrák szerző valamennyi világnyelven megjelent könyve szabadkőműves forrásokra támaszkodva ismerteti e titkos társaság kialakulását, szimbólumait, felépítését, módszereit és céljait. Dokumentált történelmi példákon keresztül mutatja be a világ eseményeit formáló társaság tevékenységét a korai kezdetektől a húszas évekig, részletesen tárgyalja a szabadkőművesek szerepét az első világháború kirobbantásában és a kommunista mozgalomban, illetve forradalmakban.
Kartonált, 264 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

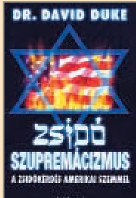
A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

Ksz. 46. DR. NAGY SÁNDOR
A MAGYAR NÉP KIALAKULÁSÁNAK TÖRTÉNETE

Az őstörténeti irodalmunk egyik legfontosabb alapműve eddig többnyire csak az emigrációban volt ismert. A szerző az Árpád-kori 63 kötetnyi oklevélgyűjteményt feldolgozva írta meg népünk kialakulásának történetét. A hatalmas mennyiségű oklevél alapján bizonyítja a magyar kultúra és a magyar nép nagymértékű sumér eredetét.
Kartonált. 316. oldal. Ár: 1700 Ft.

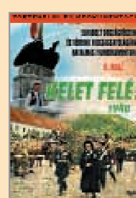
ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban. 60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonysága az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL

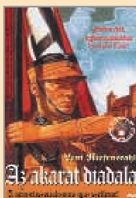
Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet" hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a félig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

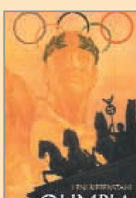
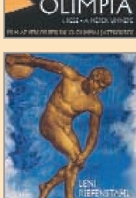
Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

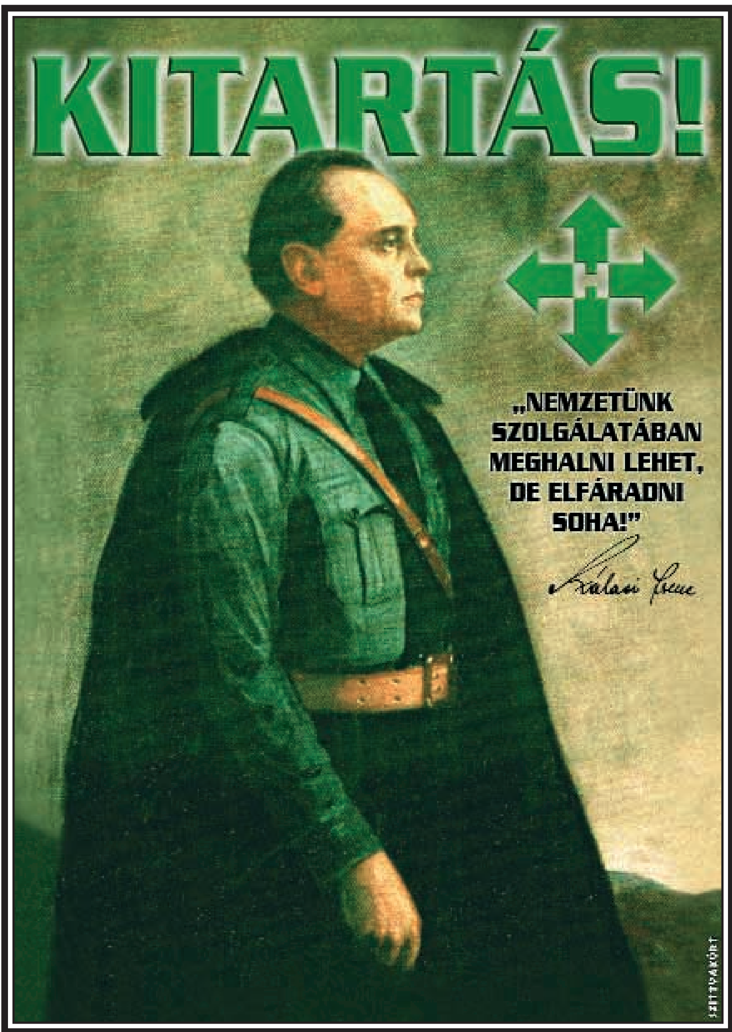
A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

MINDEN NEMZETHŰ MAGYAR OTTHONÁNAK ELMARADHATATLAN DÍSZE A KITARTÁS POSZTER!

Méret: 42×59,4 cm, kiváló minőségben. Ár: 900 Ft.

A könyvek és videók megrendelhetők postai utánvétellel: **GEDE TESTVÉREK BT.** 1385 Bp. 62, Pf. 849. Tel.: (36-1) 349-4552. E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Szintén beszerezhetők személyesen a kiadó telephelyén: Budapest, XIII. ker., Hollán Ernő u. 37. (földszint), valamint kaphatók minden jobb nemzeti könyvterjesztőnél.